

เบืองต้นแห่งการสอนภาษาอังกฤษ

ของ

ม.ด. มานิจ ชุมสาย

อาจารย์ประจำกองวิชาการ กระทรวงธรรมการ

5



๕ เบื้องต้นแห่งการสอนภาษาอังกฤษ

๒.๑ ๒๒/๕

ของ

ม.ถ. มานิจ ชุมสาย

อาจารย์ประจำกองวิชาการ กระทรวงธรรมการ



27

๕๒ เบื้องต้นแห่งการสอนภาษาอังกฤษ

ของ

ม.ล. มานิจ ชุมสาย

อาจารย์ประจำกองวิชาการ กระทรวงธรรมการ

เรื่องทีบรรดาต่อไปนี้เป็นวิธีสอนเด็กชั้นมัธยมปีที่หนึ่งให้รู้ภาษาอังกฤษ ตามที่ได้เคยทดลองกับเด็กมาเป็นผลสำเร็จแล้ว จึงนำเอามาเล่าสู่กันฟัง เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจในทางนี้ต่อไป ในถาวรบรรดาเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณ นายเบญจ สัมพลกิจ ผู้ช่วยตีและจัดเกลาให้ข้าพเจ้าด้วยโดยตลอด).

การเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของเรา เราตั้งต้นสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมปีที่หนึ่งขึ้นไป เด็กนักเรียนชั้นมัธยมปีที่หนึ่ง ถ้าจะคิดเฉลี่ยอายุแล้ว นับว่ายังเป็นเด็กเด็กมาก ประมาณ ๑๐ ถึง ๑๓ ขวบ และบางคนต่ำกว่านั้น บางคนอายุเพียง ๘ ขวบเท่านั้น.

เด็กในวัยนี้ที่พ่อแม่ส่งมาโรงเรียนเพื่อจะเรียนหนังสือ ถ้าจะสอนอย่างผู้

ใหญ่อย่างเขาจริงเขาจังโดยเข้มนวด พุดจาอย่างเขาการงานและเข้มนกันให้ทำงานอย่างจริงแล้ว ก็น่าจะได้รับผลน้อยมาก เพราะเด็กยังไม่ถึมการเป็นท่วงในการเดินจิตต์ใจของเด็กในวัยนี้ยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอที่จะเขาการเขางาน หรือคด้อยตามครูผู้ที่จะ เขาการ เขางาน อย่างเข้มนวด และยังถ้วนความกระตือรือร้นที่จะเขาการงานของครู อาจจะเป็นภัยต่อเด็กเด็ก

เข็นด้วย เพราะการเข็นกันอย่างนั้นเป็น
การพันกำลังของเด็กที่จะประทับประคอง
หัวสมองให้ ถึงขีดของความคั่งของการของ
ครูได้ และถ้าเด็กต้องใช้หัวสมองอย่าง
คั่งเครียดเช่นนั้นตั้งแต่ชั้นมัธยมหนึ่งแล้ว
กว่าจะจบการศึกษาคดอดชั้นมหาวิทยาลัย
ด้วยซึ่งเป็นเวลาอีกนานก็จะทำให้หัวสมอง
อืดอืด คับไปเสีย ก่อนไม่เดิน ค่อยไปได้
เพราะฉะนั้นควรจะใคร่ครวญถึงหัวสมอง
ของเด็กและกำลังของสมองเด็กให้มาก
อย่าให้นำเอามาตากใช้ถูถูถึงจนเกินเหตุ
เสียแต่ด้วยน เวลาที่จะต้องการหัดสร้าง
หน้ายังมีอีกมาก และหนทางของเด็กก็
ยังเหลืออีกไกลนัก.

ข้าพเจ้าได้เคยดูการสอบของครูชั้น
มัธยมปีที่หนึ่ง ได้เห็นเด็กบางคนนั่งทำ
ตาปริบๆ บางคนผุดลุกผุดนั่ง บางคน
คาเหม่อมองออกไปนอกห้องเรียน จิตต์
ใจไม่จดใจ คือการเล่าเรียน หรือคือคำ
อธิบายของครูในบทเรียนเลย ผลที่ได้ก็
คือ นักเรียนไม่ได้รับความรู้ความเข้าใจ

อะไรเลยเลย เป็นเหตุให้ครูเป็นเคียดเป็น
แค้น คิดว่าต่าง ๆ นานา หาวว่าฉันสอน
แล้วทั้งสิบ ๆ ครั้งก็ไม่รู้ภาษาอะไร เขียน
ก็แล้ว ทำโทษอะไร ๆ ก็แล้ว ก็ไม่เห็น
การงานดีขึ้น ไม่เห็นจำอะไรได้ และครู
คนนั้นเคยบ่นกับข้าพเจ้าเสมอ ๆ ว่า ดูไม่
ไหว อ่อนใจ เด็กเด็ก ๆ เช่นนี้รออย่าได้
ให้ ไปสอนเลย พุคะไรก็ไม่รู้ภาษา มี
หน้าซ้ำจนอย่างเหลือเกิน ปากเบี่ยงปาก
แฉะวันยังค่ำ เอาสาระไม่ได้สักอย่าง
ว่าคนนี้หยาบคนนั้นขี้หน้างี้ดก็เขียนอะไร
เพอะดกปรก ขนากันเท่าไรก็ไม่ดีขึ้น
ๆ ๑๑ ผลที่สุดครูคนนั้นรู้สึกเบื่อหน่าย
เป็นกำลังก็รอย้ายไปประจำชั้นอื่น.

ข้าพเจ้ากลับเห็นตรงกันข้าม การ
สอนเด็กเล็ก ๆ ง่ายที่สุด เพราะจะเอา
อะไรกับเด็กก็ได้ทั้งนั้น เด็กกำลังรอคอย
ให้ครูไปรดอยู่ทุกเมื่อ แต่หากครูไปรด
ไม่ถูกทาง จะไปโทษเอากับใคร ครูพูด
อย่างหน้าตาบ่งบอกอย่างผู้ใหญ่ คำพูด
แต่ละคำคล้าย ๆ สอนเด็กอายุ ๒๐ ปี ตก

ถึงเด็กเหล่านั้นซึ่งมีจิตจิตใจผ่องแผ้วและผ่องใส
การเดิน หากเข้าใจคำพูดอันเขาจริงเขาจริง
เช่นนั้นไม่ ความตั้งใจก็เสียไป ทนนิ่ง
อยู่ไม่ไหวเลยหลุดหลิก ผุดลุกผุดนั่ง ทำ
ให้วินัยในชั้นของพลอยเสียไปด้วย เมื่อ
เป็นเช่นนั้น ถึงครูจะตำหนิถำถามเรียนดีเท่า
ไร ก็ระงับไปได้ชั่วคราวเท่านั้น ประ-
เด็นยวชนไม่ไหว ก็ตั้งต้นชนหลุดหลิกเข้า
รูปเดิมไปใหม่ หากฟังคำอธิบายของครู
ไม่ จิตจิตใจกลับไปผ่นถึงการละเล่นอีก
ลงสุดท้ายก็ไม่ได้วิชาอะไรเลย บรรณคา
การเขียนย่อมนับเป็นครั้งเป็นคราว เมื่อ
หายเจ็บแล้วเด็กดื้อความเจ็บ ตั้งต้นผ่น
หรือชนไปใหม่ เพราะเด็กยอมไม่จำไป
ได้นานเหมือนผู้ใหญ่ เมื่อหายเจ็บแล้วก็
แฉกกัน ทั้งการเดินก็เป็นเครื่องดื้อให้
พลัดไปในทางของมันเสียยิ่งกว่าความ
เจ็บที่ครูจะกระทำให้ หรือยิ่งกว่าคำพูด
อันโกรธเคืองของครูหลายเท่านัก ศกตง
การเขียนเด็กเด็กหาขังประโยชน์ ในการ
สอนไม่ เป็นการบังคับจิตจิตใจเด็ก ผ่นใจ

ผ่นธรรมชาติของเด็กชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น
นั้น ไม่เป็นการส่งเสริมเด็กให้ผ่นใจใน
การเรียน.

เด็ก มัธยมปีที่หนึ่งชุดหนึ่งได้ตั้งต้น
เรียน ภาษา อังกฤษ มาแล้วเป็นเวลาห้า
เดือน แต่เด็กชุดนี้ก็ยังเรียนอะไรไม่ได้
แค่นั้น แม้แต่ให้ลอกจากหนังสือก็ยัง
ลอกผิดๆ เพราะเขียน เอ. บี. ซี. ...ยังไม่
ได้คัดลอก และยังไม่นั่งใจทีเดียวว่าตัว
ไหนจะเขียนกันอย่างไร และไม่ใช่ว่า
มัธยมหนึ่งชุดนี้เท่านั้นที่ไม่รู้อะไร เด็ก
มัธยมหนึ่งท่อนๆเป็นส่วนใหญ่ก็เช่นเดียว
กัน นี่แหละคือปัจจัยแห่งการศึกษารอง
เรา เด็กเหล่านั้นถูกอบรมให้เกิดนิสัยรักการ
ศึกษา ให้เห็นการศึกษาเป็นยานานาใหญ่
อันขมขื่น และเมื่อเห็นหน้าครูเข้าแล้วก็
เปรียบเหมือนเห็นสัตว์ร้าย ตัวลั่นกอด
งอ ไม่มีจิตจิตใจที่จะเรียนอะไรได้โดย
ครั้นจะตอบอะไรก็กะมิดกะเมี้ยน กอดัวผิด
โน่นผิดนี่ ครูท่านก็ได้แต่ตะเพิดเขาหรือ
เขียนสั่งด้วยซ้ำไป ศกตงเด็กก็คิดว่านี่

เดียวคิดว่า หรือถ้าเกิดอยากรู้อะไรขึ้นมา
ก็ดูคนเดียว เพราะถ้าถามไม่เข้าทำคร
ท่านก็จะดูเอา ตกเองเลยไม่ต้องไต่ความ
รู้อะไรกัน นี่เป็นการผิดธรรมชาติของ
เด็กมาก เด็กในวัยนี้กำลังอยากรู้อยาก
เห็น ไม่เหมือนเด็กโตๆ เพราะอะไรก็
ยังไม่รู้ หัวสมองกำลังไปวิ่งไล่ จะเอา
อะไรได้ลงไปก็ได้ เพราะฉะนั้นก็ให้
อยากรู้อยากเห็นไปเสียหมด ถ้าโดนคร
ยิ้มแย้มแจ่มใส เข้าใจต่อก็จะพูดจ้อ ใจ
จกใจจ้อติดใจถามตลอดวัน แต่ถ้าโดน
ครุทกระเพกเรอัย เด็กก็เลยนิ่งขึ้น ลง
สู่ท่ายกจะเลยคนเขินเมื่อไปหมดจนเป็น
นิสัยเสีย ทำให้เด็กขาดความกระปรี้กระเปร่า
ขาดความคิดคำนึง ขาดความนึกฝัน ขึ้น
เป็นเครื่องที่จะทำให้เด็กมีความคิดเห็น
ต่างๆ แปลกๆ มีปัญหาแตกฉานเฉลยว
ฉลาดขึ้นด้วยตนเองได้ ทั้งความเข้าใจ
และความเข้าใจพอที่จะแน่นแฟ้นขึ้นก็จะเลว
ลงทุกที และหัวสมองเมื่อขาดความฝึก
ฝนอยู่เนืองๆ ก็อาจจะคืนกลายเป็นคนทึบ

และห้องไปได้ เป็นการทำโทษเด็ก
ตรงๆ อย่างครุไม่รักแต่เดียว ก็เมื่อเด็ก
มัธยมหนึ่งไม่รู้อะไรอย่างทอวาน เด็กถึง
เรียนไปอีกห้าหกปีจนถึงชั้นสูงๆ ก็คงจะ
ได้รับความรู้ที่เข้าไปในท่านองเดียวกัน
และพอไปถึงมัธยมปีที่หก พอเห็นเขาก
นำทุเรศที่สุด เด็กแทบไม่รู้อะไรเสียเลย
ทีเดียว พูดภาษาอังกฤษแม่แต่ประโยค
เดียวก็ไม่หลุดพ้นออกจากปากมาได้ และ
ถ้าหลุดออกมาแล้วก็ไม่เป็นภาษา เพราะ
ผิดไม่น้อยกว่าประโยคละสอง คำตามคำ
เดิมอ และถ้าจะไปแก้เด็กชั้นมัธยมปีที่
หกมันก็สายเสียแล้ว ไม่รู้จะทำอย่างไร
ดี เพราะ Verb "to be" ก็ไม่รู้ Verb "to
have" ก็ไม่รู้ Passive ก็ไม่รู้ Verb จะ
ใช้เมื่อไร Adverb เมื่อไร Adjective
เมื่อไร รูปร่างเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ และ
ของบางสิ่งควรจะไต่เรียนมาแล้วแต่ชั้น
มัธยมหนึ่งด้วยซ้ำไป แต่ก็ยังไม่รู้ แล้ว
จะเรียนต่อไปอย่างไรไหว จะแก้กันตรง
ไหนก่อนก็ยังเป็นปัญหาอยู่ เป็นททอใจ

แก่ผู้สอนและแก่ผู้เรียนเป็นอันมาก.

ปัญหาอันเป็นปัญหาข้อใหญ่สำหรับการศึกษารวมของเด็กชั้นสูงๆของเราเวลานี้^{๕๔} นอกเหนือจากนี้ ก็เพราะรากเงาไม่มาเสียแต่เดิม คือเด็กชั้นต้นๆเสียแล้ว และยังเรียนไปยิ่งกลตจนกลตลงทุกที หากทำให้วิชาที่ใดเป็นศอกเป็นตนแข็งแรงขึ้นไม่ เพราะเปรียบเหมือนไม้กระดาน โกลน ตีร้างหลังคาปราศจากเสาเรือนอันครบจำนวน เพราะฉะนั้น คราวใดที่ชั้นต้นๆของเรา ยังไม่โตแล้ว ชั้นต่อไปของเรา ก็จะต้องบกพร่องเลอะเลือนอยู่ตลอดเวลา.

เรื่องนี้ทั้งเรื่อง ที่ข้าพเจ้าจะยกต่อไป โดยละเอียดจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับรากเงาแห่งการสอนภาษาอังกฤษ หรือเกี่ยวกับการสอนเด็กชั้นมัธยมปีที่หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำการศึกษาว่า ทดลองแล้วจนเป็นผลสำเร็จ ซึ่งข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมีประโยชน์อันเนืองนิจต่อการก่อผู้สนใจในการศึกษาร่วมกัน หรือต่อบริการของ

เด็กทั้งหลายซึ่งหวังจะให้บุตรของตนเข้าสู่วิถีแห่งความฉลาดโดยใช้พิเคราะห์กำลังวิชา ความสนใจ และความอดทนของเด็กรวมกันเป็นหลักที่จะส่งเสริมให้เด็กอดทนและเพียรไปในการวิชาการที่เราหวังที่จะอบรมให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก.

ธรรมชาติของเด็ก

ก่อนที่จะได้บรรยายถึงวิธีสอนของข้าพเจ้า เห็นว่าเป็นการสมควรที่จะยกเอาธรรมชาติของเด็กที่พอจะสังเกตเห็นด้วยตาได้ง่ายๆมากถ้าวัดบ้างตามสมควร เพราะส่วนใหญ่ในวิธีสอนของข้าพเจ้าอาศัยยึดถือเอาธรรมชาติในตัวเด็กมาช่วยให้เกิดประโยชน์ในการสั่งสอน.

ถ้าท่านมองดูเด็ก ๆ ในชั้นมัธยมปีที่ ๑ จะเห็นว่า เกือบทั้งชั้นล้วนตัวเด็ก ๆ ซุกซน ชอบวิ่งไปมาในชั้นอย่างปราศจากเดียงดา คอยมองดูหน้าครูว่าครูจะว่า

อะไร ว่าครูจะเอาอะไรให้ฟัง ว่าครู
ท่านทำอะไรจะได้ทำตาม คอยฟังเข้าหา
ครู^๕ เป็นทพดามอะไรเกิดขึ้น คอยประ-
จวบดอพร^๕ อยากให้ครูรัก คอยชิง
กันตอบ เพื่ออยากให้ครูรู้ว่าตนเก่ง
คอยถามชอกถามแซกในสิ่งที่ตนยังไม่รู้
สนุกสนานว่าเรืงคดอดเวदानอกจากนอน
หลับหรือเจ็บป่วย เมื่อถูกครูตักเตือน
งันงก หน้าซีด น้ำตาคลอ ความว่าเรืง
ความขมขื่นแค้นใจหมดสิ้นไป เวลาครู
หน้า^๕ บังคับเครียด พากันหน้าเศร้าเหงา
หงอยไปทั้งชั้น ไม่มีจิตต์ใจที่จะทำบท
เรียนหรือฟังคำอธิบายของครูต่อไป ถ้า
ครูขมขื่นแค้นใจก็พากันขมขื่นของว่าเรืง
กระวีกระวาดจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ครู
สั่ง ๑๓.๑ เหล่า^๕ นตัวนเป็นขรรคมดาแห่ง
อาการอันเนื่องมาแต่จิตต์ใจ ถ้าท่านได้
มอง เห็น ว่า อาการ เหล่า^๕ น เป็น ไป โดย
ปราศจากเคืองสา มีได้แกดงกถันกระทำ
ขึ้นแล้ว ท่านจะรู้ ดึกเห็นดะดะดังดาร์
เด็กเหล่าน^๕ มากกว่าที่จะรู้ ดึกว่าเด็กเป็น

คัมมารที่คอยก่อกวนรำคาญใจให้แก่
ท่าน.

ความจริงการทำความเข้าใจในจิตต์
ใจอันยังผลออกมาเป็นอาการเช่นกถาด
แล้ว สำหรับเด็ก ๆ ในชั้นไม่เป็นขง
ยากเลย เห็นได้ง่าย ๆ เพราะเด็กไม่มี
เดสนัย ชับ ช้อน อะไร ตรง ไปตรงมา
โกรธก็หน้าแดง ไม่พอใจก็หน้าบด แค้น
ใจก็ร้องไห้ ยินดีก็หัวเราะ สนุกสนาน
ชอบใจก็ว่าเรืงขมขื่นแค้นใจ เพติด
เพติดก็เอาใจได้สอบถามและได้ถามอะไร
ต่ออะไรไปเรื่อยไม่หยุดหย่อน สิ่งไรตอบ
ได้ก็อยากตอบให้ครูรู้ว่าตนรู้ ไม่รู้จัก
ทำหน้าตาให้เห็นแจ้งว่าข้าสงสัย ข้าไม่รู้
เข้าใจแล้วก็ชิงกันตอบ ถ้าเอาอะไรถูก
ใจเขาดอกก็จะเล่นไม่หยุด ไม่อยากไปไหน
ดิมแม่แต่กินข้าว ๑๓.๑ ตรงไปตรงมา
ดังเกดเห็นได้ง่ายเหลือเกิน หา^๕ ชับ ช้อน
เหมือนอย่างผู้ใหญ่หรือเด็กโต ๆ ไม่ ซึ่ง
เราไม่สามารถจะอ่านความในใจของเขา
ให้ถูกต้องต้องแท้ ได้ เมื่อเราอาจรู้จิตต์

ใจของเด็กได้ง่ายและตรงความเป็นจริง เช่นนี้ เราก็หาทางส่งเสริมให้เหมาะได้โดยง่าย.

เราย่อมเห็นพ้องต้องกันว่า ที่ใดไม่น่าอยู่ ไม่น่าเข้าไปใกล้ซิค ก็เพราะที่นั้นขาดความร่มเย็นเป็นสุข ไม่มีความสวยงาม ไม่มีความสนุกเพลิดเพลิน มีแต่สิ่งรบกวนหรือเบียดเบียนให้ได้รับความเดือดร้อน เรื่องนี้เป็นความจริงกับตัวเราอย่างไร ก็ย่อมเป็นจริงในตัวเด็กทุกคน เด็กจะรู้สึกว่าเป็นที่น่ารังเกียจ น่าเบียดเบียน ไม่น่าเข้าไปอยู่ก็เพราะเด็กเห็นว่า ในโรงเรียนเต็มไปด้วยความขมขื่น ความเดือดร้อน ปราศจากความสวยงาม ไม่เจริญตาเจริญใจ ปราศจากความสนุกเพลิดเพลิน และที่เป็นเช่นนั้นก็เนื่องมาจากเด็กต้องถูกฝึกหัดอบรมมากจนเกินสมควร และโดยมากโดนจากการสั่งสอนในชั้นก่อนอื่นและมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ฉะนั้นก็จะให้เด็กเห็นโรงเรียนว่าน่าอยู่ เป็นที่สนุกเพลิดเพลิน

เหมือนไปคุนหมิง ก็จะต้องให้การสั่งสอนของท่านไม่ขัดหรือให้เหมาะ กับธรรมชาติของเด็กยิ่งกว่าจะฝืนธรรมชาติของเด็กมาให้เหมาะกับการสั่งสอนของท่านอย่างตามใจท่าน ผลของการสั่งสอนที่ดำเนินไปโดยขัดหรือฝืนธรรมชาติของเด็ก จะเห็นได้จากเด็กในชั้นสูง ๆ หนึ่งเป็นเบื้อไม่ชอบโต้วาทีตามครูเวลาสั่งสอน ไม่อยากตอบครูในเวลาครุทถาม กลับขมขื่นยังพันทำตาปริบ ๆ ครูให้แสดงความคิดความเห็นอะไรก็แสดงไม่ได้ คุหัดที่ขยันไปหมด ๆ ๑๑ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เด็กซึ่งได้ประสพกับความขมขื่น และถูกทำให้รู้สึกเหมือนโรงเรียนเป็นด่าดัมมาแต่ชั้นต่ำ ๆ และที่เด็กต้องรับมาปกตายเป็นคน ไม่มีความคิดความเห็นของตัวเอง ไม่เชื่อตัวเองไปเช่นนั้น จะเพราะใคร และจะมีความเต็มใจเดียวกับตัวเด็ก และกับบ้านเมืองเท่าไรนั้น ข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้อ่านเรื่องนี้ของข้าพเจ้าคิดเอาเอง ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะได้จับเรื่องสำคัญอื่นเป็นวัตถุ

ประสงค์ของข้าพเจ้าชั้นกวดำเดียวที่.

วิธีสอนของข้าพเจ้า

ก. สภาพเดิมเมื่อตั้งต้นใหม่ๆ

(เด็กเรียนหนังสือ New Method Reader Book I A ที่ให้ ใ้หนังสือนี้เพื่อจะให้ การสอนและการเรียนได้เอนเอียงไป ในทางแนววิธีสอนใหม่ได้ โดยสะดวก (Direct Method)

เมื่อข้าพเจ้าเข้าชั้นสอน เด็กเหล่านี้ เรียนหนังสือไปได้ถึงหน้า ๕๘ แล้ว The ant hid in the shoe. Did it hide in the shoe? It did..... ซึ่งแปลว่านักเรียนจะต้องรู้คำภาษาอังกฤษมาแต่อย่างน้อย ๗๐ คำ ถ้าห้รับ ๗๐ คำถ้าได้เรียนมาอย่างจริงจังแล้ว ก็พอที่จะนำเอามาใช้พูดเล็กๆ น้อยๆ บางอย่างได้แล้ว.

ข้าพเจ้าตอบด้วยความรู้ของ เด็กเหล่านี้ต่อไป.

เด็กเหล่านี้มีน้อยคนมากที่สนใจใน

ภาษาอังกฤษ รู้จักเกลียดภาษาอังกฤษ อยากจะหลีกเลี่ยง ไม่อยากเรียน ไม่เห็นประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และทอดทิ้งภาษาอังกฤษตะเฉยเพิกเฉย กันเสียหมด จะเห็นได้ว่า เวลาอ่านภาษาอังกฤษไม่มีใครอยากฟัง นอกจากจะต้องบังคับให้ฟังกัน.

เด็กเป็นส่วนมากยังอ่านตะกุกตะกัก แสดงว่าเคยชินต่อการอ่านน้อยมาก พอให้ลองเรียนหนังสืออังกฤษออกจากแบบ คู่มือ เด็กออกจากแบบก็ผิด ตัว b เป็น ตัว p ตัว f เป็นตัว b ตัว l เป็นตัว o บางทีผิดกันไกลจนกระทั่งตัว a เป็นตัว s ตัว f ก็ผิด แสดงให้เห็นแน่ชัดว่าเด็กเหล่านี้ยังไม่แน่ใจในอักษรทั้ง ๒๖ ตัวไรนัก ยังคละปนกันอยู่ ข้าพเจ้าแก้ปัญหาข้อนี้ โดยให้คิดมาเป็นการบ้านจากที่เรียนมา วันหนึ่งหนึ่งเที่ยวทุกวัน จนเด็กเขียนผิดจนต้องแก้ตัวขึ้นในระยะเวลาสองอาทิตย์ ค่อยมา และในชั้นหลังๆ เมื่อนักเรียนเขียนกันก็ต้องจนแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังให้คัดตาม

บทเรียนต่อไปเล่มอ ๆ ดังที่ข้าพเจ้าได้
อธิบายเหตุผลการกระทำทั้งหมดเป็นข้อ ๆ
ในตอนต่อไปข้างหน้า.

ข้าพเจ้าให้เด็กอ่านหนังสือในเล่มใน
ตอนทเรียนมาแล้ว ในข้อนี้แสดงให้เห็น
แนชัดอีกว่า นักเรียนยังจำตัวอักษรพิมพ์
ที่ไม่ได้ยังระคนคละกันอยู่ เพราะนัก
เรียนขาดความตั้งใจถึงที่แตกต่างกัน
เด็ก ๆ น้อย ๆ ในระหว่างตัวอักษรเหล่านี้
และยังขาดความเคยชินอยู่อีกมาก ข้าพ-
เจ้าจึงให้ครูเขียนป้ายขึ้นชุดหนึ่ง คือไป
เพียวเก็บเอาเศษกระดาษตามที่ได้กลับมาให้
ถาวรโรงได้เสียให้เรียบร้อยแล้วเอาดีท
เขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษ ๆ ขนาดโตลงไว้แล้ว
ติดกระดาษไว้หน้าชั้น นักเรียนจะทำ
อะไรก็ต้องเห็นป้ายนี้เสมอ และป้ายนี้
ประโยชน์มากในภายต่อไป เพราะเวลา
นักเรียนไม่มีอะไรทำกัน ข้าพเจ้าก็ให้
ลอกตัว หนังสือ จากป้ายขึ้นนี้เสมอเสีย
ต้องถามเสียก่อน ไม่ให้ว่างมือมาคุย
จนได้ เป็นการรักษาศีลปฏิบัติในชั้นอย่าง

มีประโยชน์ด้วยในเวลาเดียวกัน.

เด็กส่งเสียงหนวกหู

เด็กที่ตั้งเสียงระเบ็งแข่งแซ่ในชั้นจน
หนวกหูนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าจับสาเหตุได้
แล้ว นักเรียนไม่มั่งงานทำ เมื่อไม่มั่งงาน
ทำนักเรียนก็ต้องเอ็ดกระโร ดังแต่ข้าพ-
เจ้าเข้าไปควบคุมงานในชั้นแล้ว ข้าพเจ้า
ไม่ยอมให้เด็กว่างมือลงได้โดยที่เดียว
อย่างน้อยก็ต้องลอก เอ. บี. ซี. ... ไป
อย่างคั่งงาม ๆ สะอาด ๆ ต้องจบจากป้าย
ที่ข้าพเจ้าทำติดออกตะปุดไว้หน้าชั้นทุกคน
ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าต้องการจะตรวจงาน
ของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ต้องให้คนอื่นนอกนั้น
ลอกไปในระหว่างนั้นเสียสองจบ ใน
ระหว่างที่ข้าพเจ้าจะอยู่ในชั้นหรือไม่อยู่
ในชั้นก็ตาม ไม่เคยปรากฏว่าเด็กส่งเสียง
หนวกหูเลย ในชั้นต่อมา ดังมีเรื่อง
ปรากฏว่าวันหนึ่ง มีแขกมาหา ข้าพเจ้า
กลางบทเรียน ข้าพเจ้าก็ต้องออกไปรับ
แขกเสีย และในเวลานั้นตลอดเวลาเด็ก

เจียบกริบ ต่างคนต่างง่วนอยู่กับการ
งานของตน หามิใครปรึกษาอย่างไรไม่
ข้าพเจ้า^{๕๕}ให้ครู^{๕๖}ผู้หนึ่ง ครู^{๕๖}ผู้หนึ่งบอกว่า
เป็นเพราะอิทธิพลอาจารย์ใหญ่ แต่
ความจริงหาใช่อิทธิพลอาจารย์ใหญ่ไม่
เด็กไม่ว่างมือที่จะมาคุยกันต่างหาก.

ใน^{๕๕}ชั้นถึงแม่เด็กจะรู้ค่าประมาณ ๗๐
คำแล้วก็ตาม แต่ยังหาอ่านเอามาพูดได้
ไม่ ยังหาเข้าใจได้แต่เพียงในการเอาคำ
มาพูดเป็นประโยคหรือในการพูดอย่างใด
ไม่ แต่คงให้เห็นชัดว่ายังไม่เคยหัดพูดกัน
เท่าไร และยังกว่านั้น ยังไม่แน่ใจใน
ความหมายของคำว่ามันหมายความว่า
อย่างไรกันแน่เท่าไรนัก เพราะมันไป
แปลเฉย และการแปลหาใช่การเข้าใจ
ไม่ สำหรับเด็กชั้นนี้ การแปลกับการ
เข้าใจถึงของที่มองเห็นด้วยตามันเป็น
ของคนละอย่าง ในชั้นต่อไป^{๕๕}ข้าพเจ้า
พยายามหาทางที่จะให้เด็กเข้าใจความ
หมายของคำมากกว่าแปล คือเอาคำกับ
สิ่งของที่เห็นคิดไปด้วยกันทีเดียว.

เลิกการแปล

เด็กคนหนึ่งเวลาอ่านหนังสือคำแปล
New Method Reader วางอยู่ข้าง ๆ เถม
หนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นเป็นภัยต่อความคิด
ความเข้าใจของเด็ก โดยเก็บเฉย ไม่ให้
เด็กเห็นหนังสือเล่มนั้นต่อไปอีก ^{๕๕}ทั้งนี้
ต่อไปจะไม่มีการแปล จะมีแต่การพูด
การดูของจริง การเขียนคำที่ได้ยิน การ
เขียนคำที่เห็น การอ่านคำที่เห็น โดย
อาศัยการเข้าใจเป็นหลัก การเข้าใจซึ่ง
มาจากตัวเด็กเอง หาใช่การเข้าใจที่ม
จากการอธิบายของครูไม่ ครูให้เด็กทาย
ให้เด็กเดา ให้เด็กคิด ให้เด็กเห็นชัดเจน
เวลา และเมื่อเด็กเข้าใจ ตอบได้ ก็จ
รู้^{๕๕}ดีก็มีใจว่าตนพูดภาษาอังกฤษได้แต่
จำ^{๕๕}คำนั้นไว้อย่างไม่ลืม ดีกว่าที่ครูจะบอก
ให้ ซึ่งเมื่อเขาหุ่ยช้ายก็ออกหุ่ยชา เพราะ
ตามธรรมชาติสิ่งที่ได้มาจากความเข้าใจ
ด้วยตนเอง ย่อมแจ่มแจ้งคิดอยู่ในใจ
ของเด็กมากกว่าที่จะได้มาจากคนอื่นบอก
ให้ตรงไปตรงมาอย่างไม่ต้องคิดเอาเอง

เลย อย่างมองไม่เห็นเงาว่ามันได้มา
อย่างไรกัน ไม่เหมือนกับบรรดาคำของเจ้า
ความลำบากมาด้วยตนเอง.

ข. วางหลักการสอน

การสอนของข้าพเจ้าเร่เข้าไปหาแนว
ดังต่อไปนี้ คือ:—

๑. ชี้อจริง.

๒. อธิบายของนั้นเป็นภาษาอังกฤษ
โดยตรง.

๓. ให้เด็กได้ยินชื่อของนั้น.

๔. ให้เด็กเข้าใจคำที่ได้อ่าน.

๕. ให้เด็กหัดพูดคำที่ได้อ่าน.

๖. ให้เด็กอ่านคำที่ได้อ่านนั้นด้วย
ตนเอง.

๗. ให้เด็กจำคำที่ได้อ่านนั้นว่าเป็น
คำเดียวกันกับที่ได้อ่านเมื่อครั้งก่อน.

๘. ให้เด็กต้องเขียนคำนั้น ทายคำ
นั้น ต้องเขียนลงบนกระดานดำ.

๙. เอาคำนั้นไปคิดมาจากบ้านครั้ง
หนึ่ง คิดตัวงาม ๆ สะอาด ๆ.

ตลอดเวลาเด็กจะต้องปฏิบัติตาม เข้าใจ
ตาม คอยแก้กันเองถ้ามีใครผิด ต้องตั้ง
เดิริมให้ออกความเห็นเขาเอง ถ้ามีใคร
ที่ไม่ทำอย่างที่ว่าในชั้นนี้ ครูต้องหาวิธี
และหนทางคอยกระตุ้นให้ทำเหมือนกันทั้ง
ชั้นให้จงได้.

ค. ดำเนินการสอนเบื้องต้น

ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว เด็กยัง
พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น และยังใช้คำ
พูดที่เรียนมาไม่ได้.

เมื่อได้รู้ให้ดู เขียนให้ดู ทำให้ดูว่า
ass คืออะไร water คืออะไร lead
ทำอย่างไร hill คืออะไร son คือ
อะไร lead กับ led เหมือนกัน.

(ในชั้นนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้ให้สังเกต
ความ แตกต่าง เพราะ กลัวจะ ยุ่งยาก
ต่อหัวสมองเด็กเกินไป ที่จะให้ทุกสิ่งทุก
อย่างประดังกันเข้ามาในเจตน์ เดียวกัน
ต้องการจะหัดให้ค่อยสังเกตเป็น สิ่งไปที
ละเด็กทีละ น้อยจากของง่าย ๆ และ

จำเป็นจะต้องใช้ ไปก่อน).

ข้าพเจ้าจึงเริ่มตนให้พูดตามในหนังสือ
ก่อนทุกอย่าง โทนิกเรียนทางหนังสือ
ตอบก่อนได้ เพราะเห็นยังใหม่ต่อการพูด
มากนัก.

ในหนังสือว่าอย่างนี้ (หน้า ๕๘ ข้อ
๓๘-๔๓).

19. He leads the ass to the water.

20. He leads the ass to the water
near the hill.

21. Did he lead the ass to the water?

He did not: his son led it.

ข้าพเจ้าพูดเป็นคำถามดังนี้—ข้าพเจ้า
บอกว่าข้าพเจ้าจะถามละ.

ข้าพเจ้า Does he lead the ass? (ประ-
โยคนข้าพเจ้าลงถามดังนี้ ๆ ก่อน จน
กว่าจะเคยชินต่อประโยคดังนี้ ๆ แล้วจึง
จะให้ใช้ประโยคยาว ๆ ต่อไป).

นักเรียน Yes, he leads the ass.

นักเรียนบางคนตอบข้าพเจ้าว่า Does
he lead the ass? ข้าพเจ้าไม่ ว่าอะไร

ข้าพเจ้าทำเสียงให้เป็นคำถามจริง ๆ และ
บอกให้คนอื่นเห็นชัดว่า นายคนพูดมา
ถามครูอีก คนอื่นจึงเข้าใจว่าถ้าครูใช้
does หรือ do ข้างหน้าถามเป็นคำถาม
คนจะต้องไม่ใช่ does ตอบ นักเรียน
บางคนฉลาด มองดูหนังสือข้อ ๓๘ เมื่อ
เข้าใจแล้วก็พยายามท่องประโยคนี้เพื่อ
จะนำเอามาใช้กับข้าพเจ้าอีก นักเรียน
ในชั้นหลายคนในชั้นแรก ๆ นี้ยังไม่ตอบ
เพราะ การพูดภาษาอังกฤษยังเป็นของ
ใหม่มากสำหรับเด็กในเวลานี้ ต้องคอย
ฟัง เด็ก ที่ฉลาด ต้องถามคนพูดไป ก่อน
ข้าพเจ้าใช้ประโยคด้วย does หลายหน
จนเข้าใจความหมายของ does กัน คน
อื่น ๆ จึงค่อย ๆ ชื่นชอบที่จะคนต้องคนเพิ่ม
ขึ้นอีก คนอื่นพอเห็นเพื่อนนักเรียนเอามา
จากในหนังสือกันตอบ ก็ชักจะเข้าใจ
ต้องเทียบกันหนังสือ ที่ความหมายมา
ตอบคู่บ้าง ในชั้นแรก ๆ ข้าพเจ้ายังไม่
สามารถทำลายการแปลในใจของเด็กได้
จะเห็นได้ว่าข้าพเจ้าต้องถามซ้ำซากอยู่

หอยเตย และเด็กกับแพมพ้า ๆ อยู่ใน
คอ มอญในหนังสือแล้วกับแพมพ้า ๆ
ต่อไปอีก นั่นคือกำลังแปดอยู่ที่เดียว
เพราะฉะนั้นการพูดในครั้งแรก ๆ จึงยัง
ช้ามากกว่าจะได้แต่ละประโยค เพราะ
จิตใจของเด็กยังเคยชินต่อการแปดอยู่.

การพูดในชั้นแรกถึงจะยากลำบากปานใด
ก็ตาม ข้าพเจ้าไม่ทอดอาลัย พยายามที่
จะให้ค่อย ๆ เคยชินหัดต่อไปทีละเล็กทีละ
น้อย และจะเห็นได้ว่าการถามครั้งแรก ๆ
ของข้าพเจ้านั้นใช้ถามตรงจากในหนังสือ
ไม่เปลี่ยนตัวอักษรอะไรเลย โดยใช้ does
เพื่อหวังจะให้ใจความและส่วนของประ-
โยคตลอดการเรียงคำคงเดิม เด็กจะได้
นำเอาประโยคในหนังสือขึ้นมาใช้ประ-
โยชน์ในการพูดได้ ไม่เป็นการยาก
สำหรับเด็กที่หัดพูดใหม่ๆ และจะเป็น
การตั้งเดิมให้เด็กกระหม่อมใจที่แต่เห็น
ตนพูดได้ นี่กำลังน่าใจ ความตื่นเต้น
และความ ทะเยอทะยานที่ ชยยาก จะ พูด
ภาษาอังกฤษต่อไปอีก ถึงแม้ว่าจะเป็น

แต่เพียงการรดอกเอามาจากหนังสือก็ตาม
นั้นเป็นการตั้งเดิมให้พูดได้อย่างดีทีเดียว.

ครู Does he lead the ass?

นักเรียน Yes, he leads the ass.

ครู Does he lead the ass to the water?

นักเรียน Yes, he leads the ass to the

water.

ครู Did he lead the ass to the water
near the hill?

นักเรียน Yes, he led the ass to the
water near the hill.

ให้รู้ว่า does, did นำหน้าประโยคเป็น
คำถาม โดยทำเสียงของครูให้เป็นคำ
ถามจริง ๆ เด็กก็ตอบถูกต้องเอง ว่าครู
หมายความว่าอะไร และเด็กเหล่านั้นก็ตอบได้
จริง ๆ แสดงว่าผลทั้งหลายที่ได้เห็นกัน
ตามเป็นการตรงกันข้ามกับความเห็นของ
ครูประจำชั้นที่เดิมนั้นว่าไม่ไหวเสีย
เลยสักอย่างเดียว ไหวพริบของเด็กบาง
คนเร็วและแหลมมาก เข้าใจทันทีว่าครู

ต้องการอะไร มองปรี้าตกลงไปในหนังสือ
แต่ก็รีบตอบตามหนังสือทันที.

ครู Did he lead the ass to the water?

นักเรียน He did not: his son led it.

ครู Who led it?

นักเรียน His son led it.

เมื่อเสร็จแล้ว ก็แปลว่านักเรียนขึ้น
หัดข้อการฟังคำเหล่านี้ขึ้น เข้าใจคำ
เหล่านั้นและพูดด้วยตนเองได้.

ต่อไปข้าพเจ้าให้ดูในหนังสือเรียน ๆ
ทุกคนสักครูหนึ่ง พอควรกับเวลาทันที-
เรียนจะจำคำเหล่านั้นได้ว่าคือคำที่ตนพูด
มาเมื่อครั้นเองแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า
ใครอ่านข้อนี้ได้บ้าง นักเรียนยังไม่เคย
ได้ยินข้าพเจ้าอ่านตรง ๆ ตัว ได้ยินแต่
ข้าพเจ้าพูดและข้าพเจ้าไม่ต้องการจะอ่าน
ให้ฟัง อยากจะให้นักเรียนตรวจดูแล้ว
อ่านเอาเอง เป็นการส่งเสริมให้สังเกต
ว่าตัวหนังสือที่อ่านนั้นกับข้อความที่ข้าพเจ้า
ใช้พูดเมื่อครั้นเอง เป็นการบังคับให้

ทุกคนอ่านในใจ คือความหมายในใจ และ
รู้จักในใจว่าตนอ่านได้เอง ความภูมิใจ
จึงจะเกิดขึ้นในตัวเด็กได้ จึงตั้งว่า เด็ก
อ่านได้จริง ๆ โดยที่ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้อ่านให้ฟัง และนักเรียนรู้จักภาคภูมิใจ
มาก เพราะนึกว่าตนเก่งก่อนใครคนอื่นเสีย
แล้ว ตัวเองก็อ่าน อังกฤษ กับ เขาได้
เหมือนกัน! นี่แหละ, ข้าพเจ้าบังคับ
โดยทางอ้อมให้เด็กต้องทำงานเอาเอง
เพื่อตนเอง, คิดเอง, เข้าใจเอง, ทำ
เองแต่ต้นมือ อาศัยตนของตนเองเป็นที่
พึ่งแต่บทเรียนแรกทีเดียว และตั้งแต่มบท
เรียนแรกของข้าพเจ้าทีเดียว นักเรียน
หัดพูดภาษาอังกฤษง่าย ๆ ได้ ถึงเพียงนี้
เท่านั้นนับว่าเป็นที่พอใจมากอยู่แล้ว.

ต่อไปไม่มีการทายตัวบ้างเล็กน้อยบน
กระดานดำ เช่นใครเขียนคำ ass ได้บ้าง
คำว่า water ได้บ้าง ข้าพเจ้าไม่ได้เขียน
ให้ดู ให้เขียนกันเอาเอง ถ้าผิดก็ให้
คนอื่นสังเกตและยกมือขึ้นจะได้มาแก้กัน
เองเสียให้ถูก ข้าพเจ้าไม่ให้ความเห็น

ฮันโต ได้แต่ถามว่า เขามีความเห็น
อย่างไร? ถูกหรือผิด? เฮ้! มา
แก้เสียให้ถูก, ถูกหรือยัง? จนทั้งชั้น
เห็นด้วยกันหมดทุกคน ในชั้นแรกข้าพ-
เจ้าให้ทางหนึ่งดีออกก็ได้ เพราะเห็นว่า
เป็นการดีให้นักเรียนสังเกตคำเหล่านั้น
เขาเอง และนักเรียนก็ยังไม่เคยชินต่อคำ
อังกฤษเท่าไรนัก เท่ากับเป็นการดี
ให้นักเรียนทุกคนเรียนสังเกตคำไปในตัว
เพราะต้องคอยดู คอยคิด คอยแก้กันอยู่
เสมอ หาใช่เป็นการเรียนเฉพาะตัวคน
เดียวสองคนในชั้นเท่านั้นไม่.

เมื่อถึงขั้นนี้แล้วข้าพเจ้าก็อยากให้ทุก
คนได้ขีดเขียนคำที่พูดในวันนั้น ได้ถูกทุก
คน จึงให้ ไปคิดเป็นการบ้านหนึ่งเที่ยว
ทุกคนตั้งแต่ข้อ ๑๘ ถึงข้อ ๒๑ ก็อธิบาย
ความว่า เท่ากับไปหัดสังเกตตัวทุกตัวที่
เรียนมาในวันนั้นหมดทุกตัว และเป็นการ
ดีเขียนภาษาอังกฤษให้คล่องขึ้นเสมอ
ตามลำดับ ไม่นำเอาคำที่เรียนมาในวัน
นั้นไปลืมเสีย และเพื่อหวังความคล่อง
แคล่วในการพูดขึ้น ข้าพเจ้าจะให้ไป

ท่องมาให้ได้ทุกคนสำหรับคราวหน้า แต่
หาใช่เป็นการท่องอย่างนกแก้วโดยไร้
ประโยชน์ไม่ เพราะข้อ ๑๘-๒๑ นั้นก็
เรียนเข้าใจหมดแล้ว พูดได้แล้ว ฟัง
ออกแล้ว และเขียนคำเหล่านั้นก็ได้แล้ว
เพราะฉะนั้นการท่องนั้นก็เพื่อหวังจะให้
คล่องปากขึ้นขึ้นเท่านั้นเอง จะได้นำเอา
มาใช้ในการพูดจาได้โดยทันทีทั้งที่ หา
ใช่การเรียนอย่างปราศจากความเข้าใจ
อย่างนกแก้วไม่ เพราะตามธรรมชาติการ
เรียนภาษาต่างประเทศเราก็ต้องท่องคำ
ศัพท์อยู่แล้ว แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพ-
เจ้าให้ท่องทั้งๆประโยชน์ก็เคย เพราะ
ต้องการจะให้คำศัพท์นั้นมาใช้ถูกเป็น
ประโยชน์ได้ด้วย ดีกว่าที่จะรู้คำศัพท์แล้ว
นำเอาไปใช้ ไม่ได้.

การสัมพันธ์กันระหว่างวิชา

ในภาษาอังกฤษ

บทเรียนตามข้างบนนี้จะเห็นว่าข้าพเจ้า
มิได้แยก กัด เขียน แปล อ่าน พูด

ออกเป็นอย่าง ๆ ตามคำฟังของมัน ทุก
 สิ่งทุกอย่างก็ตระกันหมด บทเรียนข้างบน
 นี้ ถ้าท่านพิจารณาให้ดี ก็จะเห็นมีอ่าน
 พุด แปล (คือเข้าใจในใจเขาเอง)
 เขียน กัด หมดทุกอย่าง นี่เป็นความ
 ประสงค์ของข้าพเจ้าในการสอนเด็กเหล่า
 นี้เสียแต่ต้นมือ ที่จะให้ใช้ประสาททั้ง
 หมด หู ตา ปาก มือ พร้อมกันไปใน
 เวลาเดียวกันหมด เมื่อคำว่า ass นักเรียน
 จะได้ยินจากข้าพเจ้า ได้พูดด้วยตนเอง
 แล้วยังได้เห็นจากหนังสือ ได้อ่านด้วย
 ตนเอง ได้เรียนด้วยตนเองบนกระดานดำ
 ได้คิดเข้าใจเขาเอง และยังต้องไปกัด
 มาจากบ้านเช่นนั้นแล้ว คำว่า ass คำนี้
 จะคิดหุ้คิดคายอย่างซึมซาบเข้าอก ไม่เอา
 ไปลืมเสียได้ เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าข้าพ-
 เจามีได้แยกวิชา เพราะของเหล่านี้
 ย่อมต้องอาศัยซึ่งกันและกันทั้งนั้น ที่จะ
 ทำให้ความเข้าใจความรู้ ดียิ่งยวดตลอด
 ไปรุ่งขึ้น จริง ๆ ต้องได้รับความสัมผัส
 และความเคยชินทุกด้านด้วยตนเอง วิชา

เหล่านี้ประกอบกัน ช่วยกัน สัมพันธ์ซึ่ง
 กันและกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียว จะแยก
 จากกันไม่ได้ การที่ทักัด ๓ ชั่วโมง เขียน
 ๓ ชั่วโมง อ่าน ๓ ชั่วโมง แปลอังกฤษ
 เป็นไทย ๓ ชั่วโมง แปลไทยเป็นอังกฤษ
 ๓ ชั่วโมง แต่ง ๓ ชั่วโมง เช่นนี้ เป็น
 การเบียดเบียนและเสียเวลาเด็กเปล่า ๆ ครู
 จึงสอนไม่ทันหลักสูตรที่ดี และนักเรียน
 ก็ไม่ได้ความรู้เพียงพอกับความ ต้องการ
 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสังเกตเห็นว่าหนังสือที่จะ
 ให้ เช่น New Method Reader สอนไม่รู้จัก
 จบเล่มกันได้สักที เพราะอาทิตย์หนึ่งจะ
 มีอ่านอังกฤษกันก็สักครึ่งหนึ่งหรือสอง
 ครั้งเป็นอย่างมาก แต่ถ้าสอนอย่าง
 ข้าพเจ้าแล้ว จะต้องสอนอ่าน—พูดตาม
 หนังสือทุกคราวที่มามีภาษาอังกฤษ การ
 เรียนภาษาอังกฤษก็จะจับก้าวนำไปใน
 หนังสือได้ทุกที และหนังสือที่จะให้ก็จะ
 จบเร็วขึ้นและได้ผลดียิ่งขึ้นด้วย เพราะ
 ทุกสิ่งที่ผ่านไปในนี้ จะรู้จักจริง ๆ และนำ
 เอาไปใช้ได้จริง ๆ ยิ่งกว่านั้นความประ-

สิ่งของเราในการเรียนภาษาอังกฤษก็คือว่าต้องการจะพูดภาษาอังกฤษได้ พังภาษาอังกฤษออก ในชั้นก็จะดูดั่งเป็นผลสำเร็จสมควรความปรารถนาจริง ๆ ด้วยการสอนแบ่งวิชาเป็นชั่วโมง ๆ ไม่เอาวิชาเหล่านั้นมาสัมพันธ์กัน ให้อันหนึ่งช่วยความค่องแคล่วให้แก่อีกอันหนึ่ง และทุกอันช่วยเหลือกันและกันไปในเวลาเดียวกันนั้น เป็นการเปิดช่องเวลาเด็กเปล่า ๆ ครูจึงสอนไม่ทันหมดหลักสูตร และได้วิชาไปอย่างไม่ซึมซาบจริง ๆ เพราะขอให้คิดให้คิด เด็กในวัยนี้จะชอบเรียนเขียน อย่างไร กัน ดังหนึ่ง ชั่วโมงเต็ม ๆ เมื่อจะตายไป ถึงผู้ใหญ่ก็เมื่อถ้าไม่ต้องทำอะไรกันอีก ได้แต่เขียน ตามคำบอก ดังหนึ่งชั่วโมง พอเวลาเหลืออยู่เด็กไม่รู้จะทำอะไร ก็ขีด ๆ เขียน ๆ ไป ประเดี๋ยวก็ผลุดกผลุดกนั่งอยู่ไม่เป็นสุข เป็นการก่อความว่างงานให้แก่เด็ก ก่อนิสัยยั้งยั้งไม่ดีให้แก่เด็ก เพราะต้องหัดพัวเวลาของตนเอง หัดผลุดกผลุดกนั่งไขว่ไขว่ไป

มา ไม่รู้จักเป็นคนรักความเป็นระเบียบเรียบร้อย แล้ววินัยของชั้นนั้นก็จะเสียไปด้วย ก่อความรำคาญให้แก่ครูผู้ควบคุมชั้นอีกด้วย ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นอ่าน—พูดถึงเรื่อง Did he lead the ass to the water? พอถึงชั่วโมงก็ตีไฟต่อไป คิดเขาเรื่องจากไหนมากก็ไม่รู้ ...The fats, or hydrocarbons are compounds of glycerine with the fatty acids, oleic, stearic and palmitic acid, etc. โอ้ โอ้! เด็กคิดไปอย่างนั้น ๆ ไม่รู้ว่ามันอะไรกัน ไม่มีข้อสัมพันธ์กับสิ่งที่เรียนมาแต่เดี๋ยวนั้นเลย พอทำการก็จะต้องเดิริมให้หัดเข้าใจ หัดสังเกต หัดอ่านในใจของที่ได้เรียนมาแล้ว กลับไปเป็นทนายปฤษณาอะไรก็ไม่รู้ มันก็กลายเป็นทำงานอย่างเครื่องจักรไปหรือ hydrocarbons, etc. อะไรก็ไม่รู้ ตัวเหล่านี้ก็ไม่รู้จัก และอีกนานกว่าจะได้เรียนถึงคำเหล่านี้ ตกลงกลายเป็นลอกที่ละตัวไปเสียอย่างปราศจากความหมาย ปราศจากความเข้าใจ

โต ๆ ทั้งสิ้น หาเป็นประโยชน์ต่อเด็กไม่
และไม่ทำให้เด็กสนใจได้เลย เพราะคำ
เหล่านี้เดี๋ยวเด็กไปหมด และได้ประ-
โยชนน้อยมากสำหรับเวลาที่ควรจะเสียไป
แทนที่จะได้ ให้ฝึกหัดรอบ ๆ คำบางอย่างที่
อธิบายไว้แล้วนั้น และยังกว่านั้นอีกอะไร
กันตั้งชั่วโมง เด็กตัวเด็กนึกเคี้ยวจะทน
ไหวหรือ ส่วนครูก็ต้องให้นั่งคัดลอกชั่วโมง
หนึ่งครึ่งหรือ แล้วก็ได้คัดภาษากรีก
คู่เดียวด้วย ภาษาที่ครูไม่เข้าใจจะเป็น
อย่างไร ต้องคัดอย่างนั้นดูบ้างหรือ แม้
แต่เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่กันแล้วทั้งนั้น จาจะ
เป็นอย่างไรบ้าง ...Ich weiss nicht was
soll es bedeuten ! ! !.....

นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังนึกขึ้นไม่หาย
บางคนจะขอว่าข้าเขียนภาษาอังกฤษเก่ง
หรืออย่างไรไม่ทราบ หวัด ๆ ลงไปบน
กระดานคำ แทนที่จะคิดให้นักเรียนดูเป็น
ตัวอย่าง เด็กในวัยนั้นถ้าหวัดแล้วก็ไม่รู้
ว่าตัวไหนเป็นตัวเอ ตัวไหนเป็นตัวบี แม้
แต่เขียนให้ดูเลย ๆ ก็ยังต้องระวังลายมือ

ของครูให้ดูอยู่แล้ว เพราะเด็กยังไม่
คล่องใจในตัวอักษรเท่าใดนัก เด็กยัง
ต้องค่อย ๆ ดังเกิดเป็นตัว ๆ เขียนตาม
และหัดเขียนตัวอักษรเป็นตัว ๆ อยู่เสมอ
จนกว่าจะคล่องในการเขียนก็ยังอีกนาน
จนกว่าจะแน่นอนใจและอยู่ตัวในการเขียน
ภาษาอังกฤษเสียก่อน เพราะฉะนั้นทุก
ครั้งที่เรียนลงไปบนกระดานคำก็ต้องให้แม่
ชิตและงามพอดมคอว ให้เด็กดังเกิดได้
ง่าย เด็กจะได้จำแค่ของที่ถูกต้องเห็นของที่
นำเขาไปทำตามเป็นตัวอย่างต่อไป ถ้าจะ
ให้เด็กคัดก็จะต้องคิดให้เด็กดูจริง ๆ ที่เดียว
หาใช่ให้ลอกจากในหนังสือไม่ หรือลอก
คำหวัด ๆ จากกระดานคำไม่ เพราะเด็ก
อยากจะเห็นว่าตัวดี ๆ งาม ๆ นั้นรูปร่าง
เป็นอย่างไรกันแน่ทุกครั้งไป เด็กที่เขียน
ภาษาอังกฤษเป็นไก่อธิษ ตัวดกคปนกัน
ยุ่ง และตัวหนังสืออ่านยาก เพราะตัว
a ตัว i คล้ายกับตัว r ตัว b เกือบไม่
รู้ว่าเป็นตัวไหนกันแน่ ในชั้นต่อ ๆ ไปที่
เรามาจะเจาะเด่มอน ก็เนื่องจากการคัด

กันของเด็กโดยของไม่แน่นอนคลุมเครือ
อย่างมากมาย และเด็กก็เป็นคนละเอียด
สังเกต ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ชัด
แต่เอาเข้าใจ ทักจน.

เพราะฉะนั้นในบทเรียนอันเดียวของ
ข้าพเจ้าข้างบนนี้เด็กได้รับประโยชน์รอบ
ด้าน คือจะแยกออกไปเป็นส่วนๆ ก็เป็น
อ่าน พุท ศัก เรียน แปล แต่ง วยา-
กรณ์ เด็กไม่เสียเวลาเป็นอย่างๆ ไป
เรียน สิ่งเกิดทุก สิ่งทุกอย่างไปในเวลา
เดียวกัน เพราะของเหล่านี้ย่อมต้อง
อาศัยกันอยู่มาก ขอให้เรานึกดูให้คิดว่า
การเรียนไวยากรณ์เก่งวิเศษอย่างเดียว
จะไม่ทำให้เราพบกับฝรั่งได้ หรือการ
เรียนอ่านอย่างเดียวจะไม่ทำให้เราเข้าใจ
หนังสือ หรือ พุท ภาษาได้ เช่นนี้ เป็น ต้น
เพราะฉะนั้นวิชาต่างๆ เหล่านี้หาได้มีคุณ
ค่าอยู่ตามคำพังของมันไม่ มันจะมีคุณ
ค่าอยู่ได้ก็ต่อเมื่อเรานำเอามันมาประกอบ
เป็นอันเดียวกันนั้น ส่วนย่อยนำมารวม

เข้าเป็นส่วนรวมขึ้น เกิดเป็นหู ตา จมูก
ปาก ใจการได้.

การเรียนเช่นนี้เด็กจะไม่เสียเวลา
เด็กเรียนได้เร็วขึ้น และบทเรียนค่อยๆ
ไปก็เร่งรัดต่อไปได้ ไม่ต้องรอชักช้าให้
พันชัวโมงคืด ชัวโมงเขียน ชัวโมงแปล
ชัวโมงแต่ง ฯลฯ เสียก่อน และปัญหา
ที่ว่าจะสอนไม่ทันหลักสูตรก็จะไม่เกิดมี
ขึ้นได้ และยิ่งกว่านั้นความเข้าใจของ
เด็กดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก เด็กได้รับความ
ระมัดระวัง และต้องระมัดระวัง สิ่งเกิด
เองมากยิ่งขึ้นอีกหลายเท่า ไม่มีเวลาใด
ที่จะนั่งเปล่าๆ เป็นเหตุให้วันๆ ของ ขึ้น
เสียไปได้ และยิ่งกว่านั้นเด็กมีการบ้าน
ทุกครั้งไป เด็กจะขี้เกียจไม่ได้ เพราะ
ไม่มีเวลาที่จะขี้เกียจ หรือไปเที่ยวตาม
หน้าโรงหนังสือได้ เพราะการบ้านเป็น
เครื่องบังคับให้ต้องอยู่กับบ้านอยู่ในตัว
อยู่แล้ว ทางใจและความประพฤติของ
เด็กก็จะไม่เซวหรือเสียไปได้ โดยง่าย.

บทเรียนต่อๆ ไปข้าพเจ้าใช้

คำถามที่ยากขึ้น

ในภาคต่อๆ ไป เมื่อวางหลักในใจ
ของเด็กให้เข้าใจการตอบอย่างง่าย ๆ
บ้างแล้ว ก็เป็นการสะดวกสำหรับเด็กที่
จะตอบ คำถาม ชนิด ที่ยากขึ้น ต่อไปได้
เด็ก เข้าใจ ตั้งแต่ บทเรียน ที่แล้ว มา ว่า
การ ตอบ ก็คือ การ ย้อน คำถาม นั้นเอง
และคำตอบก็คือเอามาจากหนังสือตรงที่
เรียนเข้าใจมาแต่นั้นเอง ถ้าเข้าใจ
คำถามแล้ว ก็เลือกเอามาจากในหนังสือ
มาตอบให้ตรงความหมายกับนั้นเอง.

และตามที่จะได้ทราบแล้วว่า สำหรับ
บทเรียนต่อๆ ไปนักเรียนได้ของบางประ
โยคมาแล้ว เพื่อนำเอามาใช้ ให้คล่อง
ปากใน การ พูด ยิ่ง ขึ้น สะดวก แก่ การ
สนทนา คือไปน้ข้าพเจ้าก็อาจจะคุยได้
ว่า เราสามารถที่จะสนทนาในชั้นกันได้
โดยไม่ต้องเปิดหนังสือขึ้นทางตอบอย่าง
คราวที่แล้ว.

ก่อนอื่นข้าพเจ้าตรวจดูว่า ทุกคนได้
ศึกษาแล้ว หนังสือเรื่องจริง ตามที่ได้อสั่งให้
ไปทำมาเป็นการบ้านคราวที่แล้ว ข้าพ
เจ้าไม่ยอมเสียเวลามากในตอนนั้น ถ้านัก
เรียนได้หัดสังเกตดู (คือที่ให้ไปศึกษา)
มาทุกคำแล้วหนังสือก็เป็นทพอใจ จะ
สังเกตหรือไม่ถุกนั้น จะค่อยฝึกฝนใน
ชั้นต่อไปที่จะเด็กที่ถ่น้อย ในเวลานี้
ยังต้องการให้หัดเขียนกันพอคล่องมือและ
ขึ้นต่อภาษาเสียก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าให้
เวลาตรวจคัดทั้งชั้นเพียงห้านาที เคือน
บ้างบางคนพอให้ทุกคนรู้ตัวว่าข้าพเจ้ายัง
ตรวจการบ้านอยู่ ประเดี๋ยวคราวหน้าๆ
จะไม่ทำมา หรือ แดง ดอง ข้าพเจ้า ได้
บ้จ้ายสำคัญ อยู่ตรงที่ จะต้อง รับรู้ศกาว
หน้าต่อไป คือจะไม่เสียเวลาซักซ้ำจนเกิน
ควรในสิ่งที่สำคัญเพียงเล็กน้อย.

ต่อจากนี้ไป เพื่อให้คำสั่งของข้าพ
เจ้า เป็น คำสั่ง ที่เด็ดขาดจริง ๆ คือไปใน
ภายหลัง ข้าพเจ้าตรวจดู โดยด่วนว่าใคร
ไม่ได้ทำมาตามที่ข้าพเจ้าจะให้ ไปที่ของ

มาบ้าง จับตัวออกมาทำโทษเสียตามที่เห็นสมควร เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจคนอื่นไว้เสียแต่เนืองครั้นว่า บอกให้ไปทำอะไร มาต้องไปทำมาจะมีตัวฟรีไม่ได้ การตั้งวินัยให้เข้มงวด เสียแต่แรก เป็นของสำคัญ สำหรับชั้นที่เหลวไหลเฉอะเทอะ ปล่อยกกันมาจนไม่มีระเบียบอะไรเลย อย่างนี้แล้ว ไม่เช่นนั้นต่อไปถ้าสั่งให้ไปทำอะไรมากก็จะไม่ทำตามสั่ง เป็นการยากที่จะสอนให้เข้าใจต่อไปได้ การเรียนตามแบบหนังสือ New Method Reader จะขาดบทใดไปไม่ได้ เพราะบทเรียนเกี่ยวเนื่องกันเรื่อย ๆ ไป คำศัพท์เพิ่มขึ้นตามลำดับ และการสอนก็ต้องอาศัยบทที่แล้ว ๆ มาเป็นหลักสำหรับบทต่อไปเสมอ แต่ในกาละต่อไปจะเห็นว่าพอพ้นชั้นนี้ไปแล้ว คือพอนักเรียนเคยชินต่อวิธีดำเนินการ ดังกล่าว มาแล้ว การทำโทษกันไม่มีอีกเลย และต่อไปเมื่อเอาการเดินเข้ามาแซกอีกชั้นหนึ่งเพื่อทำให้บทเรียนสนุกสนานแก่คนทุกคนแล้ว

การทำโทษ เพื่อ คงอำนาจ ระเบียบ และวินัยทั้งหมดไปอย่างเด็ดขาดทีเดียว และจะเห็นได้ว่า การสอนของข้าพเจ้าไม่ได้ถือการบังคับใจกันเป็นหลัก แต่ถือความเพ็ดพิณและสนใจ หรือความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียนเองเป็นหลัก แต่ในชั้นต้นๆ เด็กๆ เต็มเปี่ยมเหลวไหลมาเสียแล้ว จำเป็นต้องคิดเข้าหารูป "สนใจ" ที่ละเอียดละน้อย และให้รู้จักหน้าที่ของตนเสียก่อน แล้วต่อไปเขาก็จะเข้าใจตัวเอง ตกตงการทำโทษ ครั้นนั้น อันที่จริงเพื่อระเบียบวินัย หาใช่เพื่อ เป็น เครื่องช่วยในการสอนไม่.

แล้วแล้ว เพื่อจะตั้งต้นค้นหาต่อไป ข้าพเจ้า มักจะทวน ของเก่าที่เรียนมาในคราวที่แล้วเสมอ แล้วจึงจะพูดถึงเรื่องใหม่ต่อไป.

ครั้งที่ ข้าพเจ้าได้ เด่า มาแล้ว ข้างบนนักเรียนได้ท่องประโยค มาตามประโยค พอให้คล่องปาก เพราะฉะนั้นการพูดถึงเรื่องเก่าจึงไม่ต้องเปิดตำราอีก ข้าพเจ้า

บอกให้ทุกคนมีคหนังสือ แล้วตั้งต้นถาม
ดังต่อไปนี้ :-

ชั้น ๑ ทวนของเก่า

ครู Does he lead the ass to the water?

นักเรียน Yes, he leads the ass to the
water.

ครู Did he lead the ass to the water
near the hill?

นักเรียน Yes, he led the ass to the
water near the hill.

ครู Did he lead the ass to the water?

นักเรียน He did not, his son led it.

(ดูหนังสือหน้า ๕๘ ข้อ ๑๘-๒๓ คำ
ถามใช้ถามตามหนังสือ เพื่อส่งเสริมให้
เด็กตอบตามหนังสือ ก่อน และ หัดใช้
ประโยคที่เคยเรียนมาแล้ว กับ หัดฟังและ
หัดความเข้าใจ).

การถาม

การถาม ข้าพเจ้ามีได้ รับให้นักเรียน

ตอบโดยทันที เพราะจะเป็นการส่งเสริม
แต่เพียงให้นักเรียนฉลาดในชั้นต้องถามคน
ที่ยกมือก่อนเพื่อนได้ คิด ได้ตอบ และ
ได้หัดพูดกันเท่านั้น ส่วนคนอื่นก็ทำตาม
ไม่ทัน ก็จะไม่เข้าใจ ขาด ความเข้าใจ
ขาดการฝึกหัดในใจ และต่อไปเมื่อเรียน
ไม่ทันหนัก ๆ หลายบทเขาก็จะตามไม่ทัน
เขาเฉยเฉยทีเดียว เป็นการเพิ่มความ
ลำบากใน การ สอบ ของเรามากต่อไปยิ่งขึ้น
เพราะเราต้องการจะให้ทุกคนเรียนพร้อม
เท่ากันกันไปหมด จะได้เรียนของใหม่
ศัพท์ใหม่ คำสอนใหม่ ในบทใหม่ ได้
เข้าใจกัน โดยใช้คำที่เด็กๆ มาเป็นหลัก
ในการอธิบายและพูดต่อไป.

ข้าพเจ้าถามอย่างช้าๆ ชัดๆ ชัดๆ
พอให้เด็กฟังตามไปได้ทันทีจริงๆ หมดยก
คนในชั้น ดังเดียวหรือสองเดียว รอค
รอบๆ ชั้นจนนักเรียนรู้มือกันแทบทั่วกัน
ทั้งชั้น แล้วจึงค่อยเลื้อยให้นักเรียนตอบ
ดังสัปดาห์คน ดับเปลี่ยนกันไป จับเอาที่
โน้นบ้าง ที่นี้บ้าง อย่าให้รู้ตัวว่าใครจะ

ถูกถามก่อน พอให้ ได้ถูกถามกันโดย
ทั่วๆ ไป แล้วก็ถามข้ออื่นต่อไปใน
ทำนองเดียวกัน.

ถ้าเราถามข้อนั้นมันก็น่าสนใจไป
แม้แต่จะได้รื้อนานแล้วก็ตาม ควรจะ
เฉลียวใจว่า เด็ก ไม่ เข้าใจ ประโยค นั้น
ต้องหยุด หา ทาง อธิบาย ประโยค นั้นให้
เข้าใจจริงเสียก่อน แล้วจึงค่อยถาม
ประโยคต่อไป.

เราพูดภาษาอังกฤษอย่างเด็กฝรั่ง

ข้าพเจ้าพยายามให้เด็กหัดพูดให้ชัด
เสียแต่ต้นมือ หัดออกเสียงตัวท้ายให้
เด่นชัดจริงๆ ให้รู้ว่าเสียงที่ออกนั้นคือ
ตัวไหนแน่ และเวลาฟังข้าพเจ้าก็พูด
อย่างชัดเจนเป็นตัวอย่างไป อย่างช้าๆ
ให้นักเรียนสังเกตตามไปในตัว.

ข้าพเจ้าเล่าให้เด็กฟังว่า เด็กฝรั่ง
พูดภาษาอังกฤษไม่ช้าอย่างนี้ ไม่ติด
ตะกุกตะกัก เหมือนกับเด็กฝรั่งติดอ่าง

ข้าพเจ้าเองพูดให้ฟังอย่างตะกุกตะกัก
จริงๆ (ฮาครัน) เด็ก ฝรั่ง พูด เร็ว
อย่างนั้น ข้าพเจ้าพูดอย่างเร็วให้ฟังหนึ่ง
ประโยค คือประโยคที่เด็กชอบเมื่อตะก
นั้น เด็กชอบใจอยากจะกระทำคนเป็นเด็ก
ฝรั่งบ้าง ถ้าจะมีวิธีใดที่จะให้เขานึกถึง
เมืองฝรั่ง นึกว่าตนเองเป็นฝรั่งชั่วคราว
แล้ว ข้าพเจ้าเป็นดังเดิมทีเดียว เดิมที
แล้วข้าพเจ้าถามใหม่ต่อไปอีก

นักเรียน (คนแรกตอบอย่างช้าๆ).

ข้าพเจ้า เร็วกว่านั้นอีก (รีบเข้าไป
ยังอีกคนหนึ่งโดยไม่ให้รู้ตัว).

นักเรียน ๒ (ตอบเร็วกว่าคนแรก
เด็กหัวเราะชอบใจกัน).

ข้าพเจ้า (รีบหันหน้าคนที่สามอย่าง
รวดเร็วที่สุดโดยไม่ให้รู้เนื้อรู้ตัวว่าข้าพ
เจ้าจะถามคนไหน) เร็วขึ้นอีก.

นักเรียน ๓ เด็กตอบเร็วขึ้นอีก.

ข้าพเจ้าถามคนที่ ๔ ที่ ๕ ต่อไปอีกใน
ประโยคเดียวกัน ตัวข้าพเจ้าเองแกดั่ง
ถามให้เร็วปรือยิ่งขึ้นทุกครั้งไป และ

แสดงทำสิ่งซึ่งอย่างเขาจริงเขาจัง ส่วนนักเรียนก็ไหวทันทรับตอบเร็วขึ้นตามลำดับ คล้ายๆ กับเป็น เชิงแสดงว่า ข้าฯ ก็ไม่หวาดหวั่นพรึ่นพรึงอินโต คือการพูดเร็วปรืออย่างฝรั่งเช่นนั้น.

นี่เป็นการหัดในประโยคเดียวกันให้คล่องปากยิ่งขึ้น ให้นักเรียนเคยชินต่อการพูดยิ่งขึ้น และนักเรียนชอบวิชา^{นี้}มาก เพราะนักเรียนกระหิ้มใจอยากจะทำคนเป็นเด็กฝรั่งบ้าง และมีความสนใจพอใจที่จะตอบยิ่งขึ้น ถึงกับจะชิงกันตอบก็มี บางทีข้าพเจ้าถามว่า “ใครจะตอบอย่างฝรั่งบ้าง?” “ใครตอบได้เร็วยิ่งกว่านี้บ้าง?” (ชุมนุมสดอน) “เอ! นายคนนั้น พูดอย่าง ฝรั่ง คิด อย่างไรเสียแล้ว ตระกุกตะกัก” (นักเรียนฮาครืนชอบใจ).

วิธีนี้นับว่าได้ผลดีมาก ข้าพเจ้านำกลับมาเข้ามาใช้เสมอๆ และรู้ดีว่านักเรียน ต้อง ระดวง ระไว ตน อยู่ทุก เมื่อ เพราะข้าพเจ้าถามอย่างเร็ว ความเร็วขึ้นทุกที และช้หน้าให้ตอบอย่างไม่รู้ตัวกัน

ในกาต่อไปนักเรียนเคยชินต่อวิธีนี้จนบางคน (เป็นจำนวนมาก) ตอบได้ อย่างเร็วและทันคว้นอย่างผิดคาด คิดว่าเด็กนักเรียนชั้นมัธยมหกของเราเวลานี้ข้าพเจ้าถามทำให้มาคุได้ เด็กชั้นมัธยมหกพูดภาษาอังกฤษ ไม่ได้กันอย่างจริงจัง แม้แต่ประโยคเดียวกันข้าพเจ้าก็ได้เคยเอาไปใช้ กับ เด็ก นักเรียน ชั้น มัธยมหกอยู่แล้ว.

เราโยกย้ายวิธีถาม

ตามที่เห็นมาแล้ว เพื่อจะหัดให้นักเรียนพูดเข้าไว้ก่อน ข้าพเจ้าใช้ถามด้วยคำง่าย ๆ ว่า “does...?” แต่เพื่อให้เด็กเคยชินต่อคำถามยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าอยากจะให้เด็กรู้จัก “who?” “where?” “what?” ต่อไป โดยใช้ประโยคเดิมที่นักเรียนรู้จักเข้าใจแล้วนั้นแหละเป็นหลักที่จะยัดเหยียดต่อไป เมื่อ ต้องถามคนแรกเข้าใจแล้ว คนอื่นๆ ก็จะมาหลังกัน

ไปเอง.

ข้าพเจ้า Who lead the ass?

นักเรียน He leads the ass.

ข้าพเจ้า Who lead the ass to the water?

นักเรียน He leads the ass to the water?

ข้าพเจ้า Where does he lead the ass?

นักเรียน He leads the ass to the water.

ข้าพเจ้า Who led the ass to the water near the hill?

นักเรียน He led the ass to the water near the hill.

ข้าพเจ้า Where did he lead the ass?"

นักเรียน He led the ass to the water near the hill.

พอนักเรียนเข้าใจ who, where กับ what ดีแล้ว การเรียนต่อไปก็จะสะดวก

มากขึ้น เพราะข้าพเจ้าจะได้เปลี่ยนวิธ
ถามมากขึ้น ไม่ต้องถามซ้ำถามซาก
อย่างเดียวกันอยู่เดิม เป็นการเบื่อๆ.

อารมณ์และความสนใจของเด็ก

ถูกเปลี่ยนแปลงหมด

เพียงเท่านั้นพอจะเห็นได้ว่า เด็กใน
ชั้นเวดานี้ ผิดจากเดิม รวด กับ คนตะวันตก
ทีเดียว หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ร่าเริง
สนุกสนาน ยกมือกันส่งตอน ซึ่งกันตอบ
บางคน ถึง กับ ร่น มา นั่ง ตอน หน้าๆ ชั้น
เพราะกลัวครูจะไม่เห็นหน้า ไม่เห็นหน้า
เขายกมือ ไม่เห็นว่าเขาตอบได้ เขาก็
พูดภาษาอังกฤษได้เหมือนกัน บางคนถึง
กับแสดงความไม่พอใจออกมาว่า 'ผม
ยังไม่ได้ตอบกับเขาดีก' 'ผมครับ!
ผมครับ!' แสดงว่าเด็กสนใจในการเรียน
ยิ่งขึ้นกว่าเก่าหลายเท่า แสดงว่านัก-
เรียนพอใจในการพูดภาษาอังกฤษเป็น
อันมาก.

การกะบทเรียน ที่จะให้ เรียนครึ่งหนึ่ง ๆ

สำหรับนักเรียนในชั้นนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยกะให้เรียนมากกว่าสามหรือสี่บรรทัดต่อครึ่งเลย อย่างสูงที่สุด ๕ บรรทัด ถ้าแม้ว่า ๕ บรรทัด นั้น มีบาง อย่างที่คล้าย ๆ กัน พอจะให้เรียนเพิ่มขึ้นอีกได้ โดยไม่ทำให้มากเกินไปจนควรสำหรับเด็กจนกลายเป็นเลอะเลือนไปเสีย ถ้ามากกว่านี้ ข้าพเจ้ากลัวว่าเด็กจะตามไม่ทัน จะเกินกำลังของเด็ก หรือมีฉะนั้นครูจะอธิบายไม่ละเอียดและประอดโปร่ง สำหรับทุกคนในชั้นจริงเพียงพอ ถ้าตอนนั้นไม่เข้าใจแล้วเลยไป ก็จะไม่ให้ประโยชน์แก่เด็กเท่าไรนัก ไม่หัดให้เด็กละเอียดละออในการใช้คำพูดในการใช้ประโยคเพียงพอจริง ๆ ด้วย.

ข้าพเจ้าให้เรียนใหม่ครึ่งละ ๑ บรรทัด ๕ บรรทัดก็จริง แต่ว่าต้องการให้เข้าใจจริง ๆ ทุกคำ ฟังทุกคำออก อ่านทุก

คำได้ และนำเขาทุกคำไปใช้ได้จริง ๆ จนเห็นจริงแล้วว่า นักเรียนเข้าใจ อย่างแจ่มแจ้งแล้วจึงจะพอใจ จึงจะให้นักเรียนไปเตรียมอันนั้นมาสำหรับคราวหน้า คือให้ท่องประโยคจำมาใช้สักหนึ่ง หรือสองประโยค เลือกเอาประโยคที่มีหลักไวยากรณ์ที่ควรจำ จำนวนที่ควรจำ และให้คัดมาโดยตลอดหนึ่งเที่ยว.

นอกจากจะเป็นของที่เกี่ยวข้องกับทวนความจำ ทวนความเข้าใจของของที่เรียนมาแล้ว หรือเป็นของทนายปัญหาเก่า ๆ ข้าพเจ้าจึงจะให้เรียนทีละมากกว่าสามสี่ข้อได้ เพราะเห็นว่าเป็นของเก่า ไม่เกินหัวเด็ก บางที่ข้าพเจ้าก็ให้คงเดิมข้อก็มี แต่ในสิบข้อนั้นไม่มีอะไรใหม่จึงกล้าให้ได้.

๒. ทำเนิการสอนกันต่อไป (เรียนของใหม่)

เมื่อได้ทวนของเก่าแล้ว เห็นว่าพอ

จะเรียนของใหม่ต่อไปได้ ข้าพเจ้าก็ให้
เปิดหนังสือต่อไปได้ เพื่อจะให้นักเรียน
ดูของใหม่ต่อไปด้วยในเวลาที่ข้าพเจ้าพูด
และถาม.

Text: 22. Had he a rose? He had a
rose.

23. Had he thrown a stone? He
had thrown a stone.

24. Had he sent the note? He had.

ในคำถาม ข้างบน ข้าพเจ้าสังเกตเห็นคำ
คำซึ่งเกรงว่านักเรียนจะไม่รู้ หรือ
ก็ยังไม่หมดทั้งนั้น จึงต้องชี้ข้อความ
เข้าใจเป็นคำๆ เสียใหม่ ก็คือ:-

rose, stone, note, thrown.

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นสองคำถามนี้แล้ว
คนอื่นก็เคยพลอยเขาอย่าง Rose ข้าพ-
เจ้าไม่แปลให้ฟัง และในการสอนของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยแปลตรงๆ ตัว
ให้ฟังเลย นอกจากจะพูดประกอบเรื่อง
ราวเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงจะพูดเป็นภาษา
ไทย เพื่อให้ความเข้าใจดีขึ้น การใดๆ

ได้ง่ายยิ่งขึ้น แต่สำหรับตัวนะ เพราะที่จะ
ให้เรียนนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ขอเป็นเกณฑ์
ว่าจะไม่ยอมแปลเป็นอันขาด จะให้นัก-
เรียนเข้าใจเขาเองเท่านั้น.

ข้าพเจ้าเขียนรูปดอกกุหลาบบนกระ-
ดานดำ แล้วหันมาถาม:

ครู "What is this?"

นักเรียน "This is a rose."

ถามคนอื่นจนตอบกันได้หมดทั้งชั้น.
เพราะเป็นคำใหม่ที่เคยยังไม่แน่นอนใจ.

การโยกย้ายกลเม็ด
เพื่อส่งเสริมความเข้าใจ

การโยกย้ายกลเม็ด เพื่อสอนภาษา
อังกฤษ ชั้นมัธยมปีที่ ๓ นั้นเป็นของสำคัญ
มาก เพราะเด็กเล็กๆ ชอบเห็นของ
แปลกๆ เสมอ ทั้งในของแปลกๆ ท่า
ทางแปลกๆ และชอบเปลี่ยนแปลง
อิริยาบถเสมอ ตัวเองก็ไม่ชอบนั่งนิ่งอยู่

ได้ ถ้าบังคับให้หนึ่งจะเป็นของเบ็ด
มาก ต้องสั่งเสริมให้เด็ก ได้ เปลี่ยน
อิริยาบถ เปลี่ยนการกระทำ เปลี่ยนท่า
ทาง และทำอะไร คิดอะไร มองอะไร
อยู่เสมอๆ การเรียนจึงจะได้ผลดี ทำ
ของอย่างเดียวเสมอไป คดออกไป เด็ก
ก็จะเบื่อ ความสนใจก็จะสูญหายไป
การที่ครูอธิบายก็จะไม่ได้ผลเท่าไรนัก
Stone ข้าพเจ้าถามชั้น “ใครไป เอา
‘Stone’ มาให้ฉันได้บ้าง? แล้วข้าพ-
เจ้าก็ส่งเด็กไปเอา ‘Stone’ มาส่ง
ตามคนจากใต้ถนนโรงเรียน คนหนึ่งไป
ทางเหนือ อีกคนหนึ่งไปทางใต้.

ฝึกหัดให้เคยชินต่อภาษาอังกฤษ ที่ละเอียดละน้อย

เมื่อ ข้าพเจ้า พูด “ใคร ไป เอา
‘Stone’ มาได้บ้าง?” “ไปเอา ‘Stone’
มา!” จนเด็กเข้าใจต่อวิธีการและความ
ประสงค์ของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจึง

ค่อยเปลี่ยนคำสั่งของข้าพเจ้าเป็นภาษา
อังกฤษที่ละเอียดละน้อย.

“Bring a stone!” (ข้าพเจ้า ไม่ใช่
‘me’ เพราะ ‘me’ นักเรียนยังไม่ได้
เรียน และเป็น ‘Object’ form ของ ‘I’
นับว่าเป็นของซับซ้อนสำหรับเด็กมาก จึง
พยายามทั้ง ‘me’ เสียก่อน เพื่อให้
เข้าใจคำว่า ‘bring’ เข้าไว้ก่อน).

และเพื่อตรวจสอบว่าเด็กเข้าใจคำว่า
‘bring’ แล้วหรือยัง ข้าพเจ้าออก
คำสั่งให้เด็กทำอีกหลายข้อ โดยร้อง
เรียกเด็กออกมาทีละคน แล้วสั่งให้ทำ
ให้ชัดๆ “Bring a hat!” “Bring a chalk”
“Bring a book” จนเข้าใจคำว่า ‘bring’
ทั่วกันหมด.

ฝึกหัดให้เด็กค่อยๆ แยกตนเอง

ถ้าเด็กทำผิด คอยผิด ข้าพเจ้า
สั่งเสริมให้เด็กคนอื่นรับยกมือขึ้นที หรือ
แกดงเยาะเย้ยคนที่ทำผิด เพื่อให้คนอื่น

เขาใจยังงั้น และอยากจะแก้กัน เช่น
 "Bring a stone!" เด็กหยิบหมวกส่งมาให้
 ขำพเจ้าดู แห! แห! A stone! This-a
 stone! แล้วหันหน้ามาทางชั้นพูดอย่าง
 เยาะเย้ย This-a stone! ขู หมวกให้ดู
 This-a stone! พูดอย่างยั่วคำ นายนี้ไม่
 รู้จัก stone! นายนี้พูดภาษาอังกฤษไม่
 เป็น คนอื่นหัวเราะเห็นกันไปด้วย ขำพ
 กันดังถอน.

ในการโต้ตอบก็ตาม ถ้าเด็กคนหนึ่ง
 พูดกับขำพเจ้าไม่รับแก้ทันที นอกจาก
 จะไม่มีใครเข้าใจกัน หัดให้เด็กรับยก
 มือขึ้นกันโดยทันทีเพื่อคอยแก้กันเสมอ
 ถ้าเด็ก ล้มไป ขำพเจ้าใช้วิธี เตือน โดย
 "แห! ไม่มีใครยกมือหรือ?"

ในกาละต่อไป พอเด็กเคยชินต่อการ
 พูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้นแล้ว ขำพเจ้าได้
 นำประโยคอังกฤษเข้ามาใช้ ในชั้นที่
 เด็กที่ด้อย.

วันหนึ่งขำพเจ้าเข้ามาในชั้น เด็กหัว
 หน้าชั้นร้อง ๓-๒-๓ (เตรียมตัว-ยืน-

ก้านับ) ขำพเจ้าบอกมือ สั้นหัวกุกๆ
 ไม่เอา! ไม่เอา! ต่อนี้ไปจะต้องพูดแต่
 ภาษาอังกฤษเท่านั้น เด็กหัวท้นขำพเจ้า
 ทันที บอกใหม่อีกครั้งหนึ่ง "one, two,
 three!" ขำพเจ้า- "sit down!"

แม้แต่วันหนึ่ง เด็กรอดำไปบัสสระ
 ขำพเจ้าไม่ให้ไปจนกว่าจะพูดว่า "May
 I go out?" และบอกอย่างเด็ดขาดให้รู้
 ทว่ากันว่า ถ้าใครไม่บอกอย่างนี้ ต่อไป
 ไม่ให้ออกไป.

เพื่อควบคุมวินัยในชั้นของขำพเจ้าไป
 ด้วยในเวลาเดียวกัน ในกาละต่อไป
 ถ้าใครจะลาออกไปธุระข้างนอก ขำพ-
 เจ้าให้ออกไปได้ทีละคน ถ้าคนเก่ายังไม่
 กลับมา คนใหม่จะลาออกไปอีกไม่ได้
 ต้องรออยู่ก่อนตามลำดับ.

การอธิบายคำกริยา

Throw: ขำพเจ้าหยิบ stone ขึ้นมา
 ร้องเรียกนักเรียนออกมาคนหนึ่ง ขำพ-

เจ้าหยิบหินขว้าง แล้วร้องว่า "I throw a stone" ข้าพเจ้าหันไปยังเด็ก "Throw a stone!" เด็กขว้าง ข้าพเจ้าหันมาบอก
 ชน "He had thrown a stone!" "What did he do?" นักเรียน— "He had thrown a stone" ในชั้นต่อไป เมื่อนักเรียนเข้าใจภาษาอังกฤษดีแล้ว ข้าพเจ้าไม่บอกชนเลยว่า "He had thrown a stone" เป็นการแนะนำ แต่ถามชนเลยว่า "What did he do?" เพราะว่า "He had thrown a stone" อยู่ในหนังสือแล้ว บอกให้ดูหนังสือ แล้วนักเรียนก็ตอบได้เองทุกทีโดยไม่ต้องนำ.

เมื่อเห็นนักเรียนใช้ He had thrown a stone ได้แล้ว ข้าพเจ้าเปลี่ยนให้เด็กคนนั้นขว้าง chalk ขว้าง book แล้วก็ตามชน เด็กตอบได้ แสดงว่า เด็กมีความเข้าใจเพียงพอแล้ว ไม่ใช่ตอบอย่างนกแก้ว.

(จบตอน ๑)

การอธิบายต่อไป

Note: ข้าพเจ้าใช้เศษกระดาษชิ้นหนึ่ง
 เขียนแล้ว "What is this?"

นักเรียน "This is a note."

ครู "Who had sent the note?"

นักเรียน "He had sent the note."

สังเกตความเข้าใจต่อไป

เมื่อเห็นนักเรียนเข้าใจคำว่า Rose, Note, Stone, Thrown แล้ว ข้าพเจ้าก็หาวิธีเอาคำเหล่านี้มาผูกเป็นประโยคใช้ต่อไป.

สำหรับ Rose ข้าพเจ้าเขียนรูปคนอย่างเร็ว ๆ บนกระดานดำ ในเมื่อมีดอกกุหลาบ แล้วถามว่า "Had he a rose?" เด็ก "He had a rose" (ตอบอย่างหนังสือ) เช่นนี้แสดงว่าเด็กเข้าใจดีแล้ว.





ชั้น ๓ แห่งบทเรียน

คงจะได้เห็นจากข้างบนแล้วว่า ถ้า
หรมชอทกาตเรียนใหม่ในวันนั้น คือชอ
๒๒-๒๓-๒๔ เด็กยังไม่เคยอ่านเคย แต่
ทุกคำได้นำมาใช้ ในการค้นหาหมดแล้ว
จนเป็นที่เข้าใจกันจริงๆ เพื่อจะต้องตอบ
คำถามในวันนั้น เด็กจำเป็นจะต้องอ่านเอา
เองทุกคนในใจ เพื่อจำเอาประโยคเหล่านี้
นั้นเอามาตอบ นอกจากนั้นเด็กถูกบังคับ
ให้เข้าใจประโยคที่ตนอ่านในใจ เด็กถูก
บังคับให้เปรียบเทียบคำในหนังสือกับคำ
ที่ครูพูดในการค้นหา เด็กถูกบังคับให้
ออกเสียงคำพูดในหนังสือในการโต้ตอบ
กับครู เช่นนี้จะเห็นได้ว่า เด็กถูกบังคับ
โดยสภาพการสอนของครูให้

๑) ตั้งเกด เขาเอง.

๒) เข้าใจ เขาเอง.

๓) ฟัง เขา.

๔) พูด เขา.

๕) อ่านในใจ เขาเอง.

และจะเป็นที่เข้าใจ อย่าง แน่ชัด ว่า
ถึงแม้ว่าจะไม่เคยอ่าน ประโยค ตามประ-
โยคนี้มาก่อนแล้วก็ตาม ก็คิดว่าได้อ่าน
มาแล้วคงจะร่ายครั้ง เพราะการอ่านเช่นนั้น
นักเรียนเข้าใจด้วย และนำมาใช้ ได้เอง
อีกด้วย.

เพื่อเป็นการลดความสนใจในครั้งสุด
ท้าย และเข้าใจให้รู้ ถึงภาคภูมิใจในคน
เอง ข้าพเจ้าออกคำสั่งรวบยอดให้นัก-
เรียนดูหนังสือทุกคน คาคะเนตพอเห็น
ว่านักเรียนอ่านกันตลอดหมดทุกคนแล้ว
ข้าพเจ้าใช้คำถามดังนี้:-

“ใครอ่านได้หมดทั้งสามข้อบ้าง ?
ขาดข้อเดียวก็ไม่ได้! อ่านไม่ได้แม้แต่

ตัวเดียวก็ไม่เอา!”

หม่อมฉันดัดสอน รอคอยจนทุกคนหม่อ
เดียก่อน แล้ดงว่าทุกคนได้อ่านศุในใจ
แล้ว แล้รอ่านได้อ่านแล้ว ข้าพเจ้าจึง
ให้บางคนอ่านให้ฟัง ถ้าผิดให้เด็กคนอื่น ๆ
ช่วยกันบอกแก่กันเอง เด็กชอบคอย
แก่กันเองนัก เป็นการส่งเสริมให้ทุกคน
ในชั้นทำงานตามไปด้วยทุกระยะไป คอย
กิดตาม คอยฟังตาม คอยเตรียมการ
ตามไปด้วย นับว่าเป็นบทเรียนที่ได้ผล
แก่ทุกคนในชั้น.

เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าถามอีกครึ่งหนึ่ง
ว่า “ดูในหนังสือทุกคน อ่านให้ตลอด”
รอสักครูหนึ่ง “ใครเข้าใจแล้วทั้งสาม
ข้อ?” หม่อมฉันดัดสอน นั้นแล้ดงแล้ดงว่าทุก
คนเรียนได้ผลอย่างจริงจังแล้ววั้น.

แต่ข้าพเจ้ากลับให้เขามั่นองได้ ไม่
ถามให้คนใดแปลเลยเป็นชั้นชาติ เพราะ
การแปลเป็นการหักล้างความเข้าใจโดย
รวดเร็วทันควันกับการพูดของเด็ก.

การให้การบ้าน

เมื่อได้สอนมาในบทเรียนหนึ่งถึงเพียงน
แล้ว ข้าพเจ้าก็ให้การบ้านให้ทุกครั้งไป
ข้าพเจ้าไม่ยอมให้เด็กว่างมือได้ และการ
ให้การบ้านจากของที่เรียนมาแล้ววั้น
เป็นของสำคัญมาก เพราะเด็กจะได้ไม่
ลืมของที่เรียนมาวั้น จะเป็นการเสีย
เวลาเปล่า ๆ ที่ได้ปลุกปล้ำกันมาเกือบดั้น
เกือบตายตลอดชั่วโมง.

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงอยากจะให้เด็กไป
ทวนความจำของที่ได้เรียนมาในวันนั้นให้
แม่นยำขึ้น แล้ให้การพูดนั้นจะต้อง
ปากจนทุกที กับให้ได้เรียนการสักระดิว
เทอดานมาด้วย.

การให้การบ้านของข้าพเจ้าจึงเป็นดัง
นี้ คือ :-

ให้นักเรียนท่องข้อ ๒๒-๒๓-๒๔ มา
สำหรับคราวหน้า และคัดอย่างงาม ๆ มา
๑ เทียบ.

สำหรับเด็กเล็กๆเช่นนั้น ความเข้าใจ
และความเข็ดขลาดในตัวยังมีน้อย เพราะ
ฉะนั้นการออกคำสั่งของข้าพเจ้าจึงพูด
อย่างซัดถ้อยซัดคำซ้ำๆทุกคำไป ให้ทุก
คนได้ยินทั่วชั้น และเพื่อให้ทุกคนเข้าใจ
และจำได้ทุกคน ข้าพเจ้าถามคนโน้นคนนี้
ต้องถามคนในชั้น ว่าคราวหน้าจะต้องทำ
อะไรมาบ้าง?

หัดให้เด็กใช้ ความวิจารณ์ และ มี
ความรับผิดชอบในตัวเอง

การคัดลอกมีตัวอย่างงาม—ให้สะอาด
เรียบร้อย—สังเกตตัวให้ถูกต้อง มาสำหรับ
คราวหน้าหนึ่งเทยง นั้น พอถึงคราว
หน้าข้าพเจ้าก็ให้เด็กเขาขึ้นมาถามหมดทุก
คนบนโต๊ะให้ข้าพเจ้าเดินตรวจดูรอบๆ
ชั้นได้ว่าเด็กได้คัดมาแต่จริงๆตามดัง
ทุกคน เสร็จแล้วข้าพเจ้าให้หัวหน้าแถว
ทุกแถว เดินดูคนในแถวของคนทุกคน ให้
ตรวจดูให้ตลอดว่าคนไหนคัดสะอาดที่สุด

งามที่สุด และไม่มีที่ผิด! แล้วเด็กก็ส่ง
มาให้ข้าพเจ้าดูแถวละแถว ข้าพเจ้า
ตรวจดูรอบๆอีกครั้งหนึ่ง แล้วบอกว่าเป็น
ด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยของแนะนำให้เปรียบ
เทียบกับคนอื่นดู แต่ต้องการจะต้องเสริม
ความวิจารณ์ของเด็กมากกว่า ภายหลังเพื่อ
จะเอาแต่ใจข้าพเจ้าเท่านั้นไม่ โดยมาก
ข้าพเจ้าจึงได้เห็นความวิจารณ์ของเด็ก
ตรงกับใจข้าพเจ้าเสมอ ถ้ากล่าวเด็ก
กล่าวน้อยก็ควรจะส่งเสริมความวิจารณ์
ของเด็กมากกว่าควรจะลดหย่อนผ่อนปรน
ให้บ้าง.

เสร็จแล้วข้าพเจ้า เอาที่เค้นเฉพาะ
แถวต่างๆเหล่านั้นมาวางเรียงกัน แล้ว
ให้พวกหัวหน้าแถวมาวิจารณ์ อีกครั้ง
หนึ่งว่าใครคัดที่สุดในชั้น.

เด็กเลือกเอาเล่มหนึ่ง (ทุกคนเห็น
พร้อมกันว่าเล่มนั้นสะอาดที่สุด งามที่
สุด และตัวอักษรถูกต้อง).

ข้าพเจ้าตรวจดูแล้วบอกว่า “เห็น
ด้วย” แล้วเขาจะให้ชั้นเห็นดูทุก ๆ โดย

ตลอด เพื่อให้เด็กเจ้าของภาคภูมิใจ และ
เพื่อเราใจคนอื่นให้เขาอย่างในครั้งหลังๆ
ต่อไป.

สมมุติบางทีเวลาเด็กออกมาแล้ว ข้าพเจ้า
ถึงกับค้นบอกจำใช้ ไม่ได้ ให้เด็กใหม่
เพราะไม่ชัด หน้าชั้น กระดาษ ลงวันที่ให้
เรียบร้อย! หรือเพราะเด็กกลัว House
ผิดไป! หรือเพราะมีหมกหยดเป็นรอย
หยดหนึ่ง!

การทดลองอันนี้โคผดดีมาก เพราะ
ในคราวต่อไป ข้าพเจ้าถึงได้เห็นเด็ก
หายกลัวตัวๆมา สมมุติจะขาดชั้น และ
ไม่แก้งเขียนมาอย่างผิดๆ เป็นการเบา
แรงแก่ข้าพเจ้าในการที่จะต้องตรวจทุก
คนอย่างละเอียดตลอดทุกครั้งไป ว่าทุก
คนสังเกตทุกตัวถูกหมดแล้ว ทุกคน
เขียนงามแล้วทุกตัว เพราะความตั้งใจ
ของนักเรียนชั้น และเราพยายามกัน
มากขึ้นจริง โดยไม่ต้องบังคับกันให้
ลำบาก.

เพราะชั้นแรกแห่งการไม่ทำการบ้าน
หายไป!

ความสนใจ และความสนุก ทวชนใน
การทำโทษเป็นของไม่จำเป็นเลย!
แต่ระวังให้ดีกว่า—

๑) อย่าใช้คณะกรรมการ หรือ
หัวหน้าแถว ซ้ำกันทุกครั้งไป ต้องหัด
ให้ คนอื่นได้ จึงเห็น ใช้ ความวิจารณ์
และได้ เห็น การงานของชั้นดูบ้าง โดย
ทั่วๆ ทั่วกัน.

๒) พยายามอย่าให้คนยึดเยื้อใน
ชั้นตกอยู่แก่คนๆ เดียว ถึงคนอื่นจะยัง
หย่อนไปหน่อย ก็พอจะส่งเสริมยกย่อง
ได้บ้าง พอให้การยกย่องอันนี้เปลี่ยนมือ
เรื่อยๆ ไป คนอื่นจะได้มีกำลังใจบ้าง และ
ถ้าการยกย่องอันนี้ตกอยู่แก่คนๆ เดียว
เสมอไป คนอื่นก็จะเคยเบื่อหมด ต้อง
แก้งหาว่าอ้าตกคำนี้ไป ชาติพูดดีคือ
ไป สังเกตวันผิดไป เพราะฉะนั้น
ไม่เอา โฟดไปเอาอีกเล่มหนึ่งก็เขียนไม่

ด้วยเท้า, แต่บังเอิญไม่ขาด Full-stop.
บ้างก็ได้! แต่เราให้ทำให้ดีมาสำหรับ
คราวหน้ายังกว่านั้น คนอื่น ๆ จะได้มีแก
ใจ และกระตือรือร้นบ้าง.

การแก้คนที่ยังคงลึกลับอยู่ในชั้น

ข้าพเจ้าทำนายนายกระต๊อแห่งวัด
เงิน แล้วเขียนตัวอักษรโต ๆ ด้วยสี
เหลืองอย่างเด่นชัดว่า "This is a dirty
book" แล้วให้นักเรียนดำเนินการใหม่
ก็ลองเปลี่ยนวิธีมาบอกบ้าง ให้คณะ
หัวหน้าแถวเลือกคนที่ลึกลับที่สุดในแถว
มาตั้งคนละหนึ่งเล่ม แล้วให้คณะกรรม-
การเลือกเล่มที่ ลึกลับที่สุด เล่มหนึ่ง
ประกาศชื่อเปรียบเปรยพอสมควร แล้ว
เขาบอกอะไรก็คิดข้างฝาไว้ ได้บ้างที่ ว่า
ซังบนัน หรือเรียกเด็กออกมาหน้าชั้น
แล้วเขานำ "This is a dirty boy" มา
เฉลยคนออก (เด็กชายวัน).

และ ดังเกิด เห็นว่าเด็กคนอื่นไม่กล้า

ทำงานอย่างสะอาดมาดัง และแม้แต่
คนถูกทำโทษก็พยายามดีขึ้น.

ข้อสังเกต เด็กได้เห็นวิธีการแปลก ๆ
เสมอ ไม่เบื่อ และยังจำได้ เด็กเข้าใจ
คำว่า 'dirty' เข้ากระดูกคำอย่างไม่มี
วันลืมได้!

การเขียนภาพบนกระดานดำ

การเขียนภาพบนกระดานดำเป็นเรื่อง
สำคัญมาก เพราะเป็นการส่งเสริมให้เด็ก
จำและเห็นคติหรือคติจริง ๆ อย่างออกว่า
ท่านเขียนภาพไม่เป็น ยิ่งเขียนไม่เป็นยิ่ง
ดี เด็กจะได้ขบขันเห็นชั้น หัวเราะ และ
ยังแกล้งให้ชั้นขบขัน (พอแต่แสดงให้
เห็นว่าท่านต้องการให้เห็นอะไรเท่านั้น)
เพราะจะทำให้เด็กสนใจกับกระดานดำยิ่ง
ขึ้น และภาพที่เขียนนั้นจำไปได้ดียิ่งขึ้น
ไม่เปลืองเวลาแก่ผู้เขียนด้วย เพราะ
ฉะนั้นการเขียนกระดานดำอย่าประคอง
ประคองจนเกินไป เขาเร็ว พอเป็นรูป

ร่างเขาวัว ดองหัดเขียนดู พอให้เป็น
การแสดงความคิดพอใช้ได้ คุณหมอส
ข้าพเจ้าเรียน เป็นการแต่งตั้งให้เขียน
และเสร็จเร็วแท้ๆ พอให้เห็นว่าเป็นรูป
เด็กเท่านั้น.



ครู What is this?

น.จ. This is a boy.

เดี๋ยวคอกกุดตามในมือของรูป.

ครู What has he?

น.จ. He has a rose.

เดี๋ยวคอกกุดหนึ่ง.

ครู What has he?

น.จ. He has roses.

ครูเดี๋ยวคอกกุดตามออก.

ครู Has he a rose?

น.จ. He has not a rose.

(เดี๋ยวยังใช้ no rose ไม่เป็น, ปล่อย
ไว้ก่อน เพราะเดี๋ยวจะยุ่งใจเด็กไป).

ครูเดี๋ยวรูปหนึ่งถือในมือ.

ครู Has he a rose?

น.จ. No, he has a book.

ครู Has he a book?

น.จ. Yes, he has a book.

นักเรียนมักจะไม่ตอบ Yes หรือ No
เสียก่อน บอกว่า ตอบฉันเสียก่อน ว่า
'มี' หรือ 'ไม่มี' แล้วขอให้ยกมือขึ้น
แล้วถามต่อไป.

การเขียน 'คน' นี้สำหรับข้าพเจ้า
เขียนให้ มีหน้า ๒ เด่น เครา ๓ เด่น!
และหางเก้ง.

What is this?—This is a man.

การเขียน 'Woman' ก็คือ มีผม
ยาว และหางกระโปรง!

What is this?—This is a woman.

What is this?—This is a hut.

นี่ทำให้เป็นของสงสัย ในการต่อไป
ข้าพเจ้าจึงเขียนรูปดังนี้.

สำหรับ hut เด็กข้าง
บ้านใหญ่.



และ
สำหรับ
house มี
สองชั้น



และใหญ่โต.

Are there three hens in the dust? (กุ
วธิ์ หน้า ๕๕) Yes, there are three
hens in the dust. ข้าพเจ้าพูดถึงเรื่องอื่น
ต่อไป แล้วแกดั่งตอบโกซอกเดีย ๓ ตัว
แล้ว ดอ ย้อนหลัง มา ถาม ใหม่ อีก ครั้ง
หนึ่ง.



Are there
three hens in the
dust?

No, there
are not three hens in the dust, there are
two hens!

นี่แสดงให้เห็นว่า เด็กโหวพริบกัน
ครู และเรียนอย่างเข้าใจจริง ๆ หาใช่
อย่างนกแก้วไม่ (เพราะนกแก้วนั้นไม่
มีในหนังสือ).

การเขียนภาพบนกระดานดำจึงสำคัญ
มาก เพราะมีเด็ที่เห็นและอธิบายต่าง ๆ
ที่จะให้เด็กเข้าใจไปได้ตามความต้องการ
และเป็นการสอนโหวพริบและความเข้าใจ
ใจของเด็กได้ดี.

บางครั้งข้าพเจ้าให้ เด็กออกมาเขียน
เอง ใครเขียน 'A woman' ได้บ้าง

เด็กมาเขียน ช่างดี.

ในกาละต่อไปข้าพเจ้าใช้ทั้งประโยค
ให้เขียน 'The mother has roses in her
arms' เด็ก ออก มา เขียน รูป ผู้หญิง
กอดดอกกุหลาบหลายดอกได้ แสดงว่า
เด็กเข้าใจจริง ๆ.

การยวเด็กให้กระปรกระเปร่ายิ่งขึ้น
ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าถามว่า ใครเขียน
คำว่า man ได้บ้าง?

เด็กคนหนึ่งออกมาเขียน แล้วอีกคน
หนึ่งแก้กันเอง.

เดี๋ยงแล้ว ข้าพเจ้าถามต่อไป อีกว่า
ใครเขียนคำว่า 'his arm' ได้บ้าง?

เด็ก คน หนึ่ง ออก มา เขียน บน กระ-
ดานดำ.

เดี๋ยงแล้ว ข้าพเจ้าถามว่า ใครเขียน
'This is a mother' ได้บ้าง?

เด็กคนหนึ่งออกมาเขียน.

เดี๋ยงแล้ว ข้าพเจ้าถามว่า ใครเขียน

'The mother has roses in her arms' ได้
บ้าง? (อย่างคัง และอย่างเน้นคำ).

เด็กเข้าใจทันทีว่าข้าพเจ้าแกล้ง แต่
เพื่อเป็นการแสดงว่าไม่หวั่นเลย เด็กต่าง
ยกมือขึ้นถึงสอง เพื่อขอตัวข้าพเจ้าเรียนไต่!
ข้าพเจ้าเรียนไต่!

เดี๋ยวลูกข้าพเจ้าบอก ว่า “อ้าว!
คราวนี้ยาวยิ่งกว่านั้นอีก!”

เด็กร้อง “อ้อ—!” แคมบางคนยก
มือเดียวก่อนบอกแล้ว—!

การกำจัดข้อสงสัยของเด็กให้แน่ใจ
ทีเดียว

ในครั้งแรกข้าพเจ้าสังเกตเห็นเด็กใช้
his กับ her ปนกันยุ่งทีเดียว แสดงว่า
เด็กยังไม่แน่ใจว่าเมื่อไรจะใช้ his เมื่อไร
จึงจะใช้ her ข้าพเจ้ากำจัดข้อสงสัยโดย
แสดงให้เห็นว่า ถ้าผู้หญิงไปรดน้ำรดรด
ใช้ her ถ้าผู้หญิงไปรดรดรดรดใช้ his ที่
เดียว หยิบสมุดของนักเรียนออกมา
Whose book?—His book. ถ้าคนไหนตอบ
her— ก็บอก ว่า เอ๊ะ! ผู้หญิงไปรดหรือ

นายคนนั้น? เด็กฮาควิน.

Whose pen?—His pen. แล้วเขียนรูป
ผู้หญิงบนกระดานคำได้หมดทุก ถ้ามว่า
(ชี้ให้ดู) Whose hat?—Her hat. ใน
ภาคต่อไปเห็นเด็กตอบในข้อนี้ไม่ผิด.

My กับ Your. ในข้อนี้ ที่แรกเด็ก
ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ข้าพเจ้าหยิบสมุด
ของ นายแดง มา แล้ว ถ้าม นายแดง ว่า
Whose book? ถ้าตอบว่า His book ก็เลย
รับเอาเสียเลย ข้หมดทุกของข้าพเจ้า
Whose hat?—Your hat.

ท่านพอจะเป็นเครื่องตั้งเดี๋ยวนั้นแนว
ความคิดให้เห็นได้ว่า ถ้าเด็กยังสงสัยใน
ข้อใดกันมาก และเป็นของที่จดจำได้ถึง
กันแล้ว ทางที่ดีควรจะหาใจที่อื่นใดอื่น
หนึ่งให้เหมาะๆกับสิ่งนั้นๆในเวลานั้น ให้
ทุกคนเห็นชั้น และเขาจะเขียนคนที่ทำผิดได้
ให้คนที่ผิดรู้ ถึงกระดากใจแล้ว เด็กจะจำ
ไปจนตายทีเดียว ไม่ผิดอีก ทั้งด้วยอย่าง
สองอันที่ได้ ข้พพอให้ดูเป็นตัวอย่าง ข้าง
บน

การเข้าใจเขาเองโดยสังเกตรูปภาพ (รูปภาพประกอบหน้า ๕๕)

บางทีข้าพเจ้าใช้นโยบายให้นักเรียน
สังเกตรูปภาพเขาเอง ต่างคนต่างค้นหา
ข้อความตามหนังสือที่เขาเขียนไว้ในรูป
ภาพนั้น เช่น หน้า ๕๕ ข้อ ๕ The door
is shut. ให้นักเรียนมองดูรูปในหน้านั้น
แล้วถามว่าใครเห็นแล้ว รอจนทุกคนรู้
มือ.

ข้อ ๕ We see a lane near the house.
ใครเห็นแล้ว? นักเรียนยกมือ แสดงว่า
จะตอบกริยาบ้านแล้ว.

ข้อ ๗ There is a hole in the wall.
สำหรับข้อนี้ข้าพเจ้ามองหาว่าที่ไหนที่ไม่มี
เจาะ แต่เด็กตอบได้ก่อน และขอให้ข้าพ-
เจ้าดู ข้าพเจ้าจึงมองเห็น A hole in the
wall! แสดงให้เห็นว่าไหวพริบและความ
เข้าใจของเด็กดีขึ้นมากทุกที.

การทายรูปภาพ

(ภาพประกอบหน้า ๕๕)

ข้าพเจ้าตั้งให้นักเรียนทายภาพ หน้า ๕๕

ข้อ ๓ ทุกคน แล้วถามกันว่า What
does he do? (เป็นรูปคนกำลังนั่งอ่าน
หนังสือ) และมีประโยคคำตอบให้เด็ก
เขาตามประโยค He adds. He reads. He
hides. เด็กตอบ He reads. เช่นนี้แสดง
ว่าเด็กเข้าใจคำถามของข้าพเจ้า ได้อ่าน
ประโยคทั้งสามแล้ว และเข้าใจประโยค
ทั้งสามแล้ว จึงตอบว่า He reads. ได้
ของสังเกตข้ออื่นต่อไป ว่ารูปภาพเหล่านี้
นี้ตั้งเสริมความเข้าใจเด็กอย่างไร และ
ควรแปลจะให้ โทษแก่เด็กอย่างไร.

การเดินตะครีบน้ำขึ้น

การร้องเรียกของตัวจริงของจริง ให้
เห็นจริงเห็นจังกับตาเป็นของสำคัญมาก
ข้าพเจ้าร้องเรียกเด็กออกมาคนหนึ่งภาย
หลังที่โต๊ะเรียนบทนั้นมาแล้ว Wash the
floor ออกคำสั่งให้ทำ เด็กก็ทำตามทำเท
น้ำแล้ว.

Throw the stone! เด็กปา ก้อนหิน

Throw the stone at the wall! เด็ก

ปากขึ้นหิน.

Show your arm. เด็กขึ้นแขน.

Show your arms-s-s-s. ข้าพเจ้าตาก

ก. ไทยาวมาก เด็กขึ้นทั้งสองแขน.

Show your ear! เด็กจับหูข้างเดียว.

Show your ears! เด็กจับหูทั้งสองข้าง ถ้าเด็กทำผิด แกล้งทำเสียงเยาะเย้ยให้คนอื่นเห็น และต้องเรียกคนอื่นมาทัก คราวนี้แกล้งส่งคำดังให้ฟัง!!

Show your ear! Show your ears! Show your ears! Show your ear! เรวชนทุกที ถ้าเด็กพูดผิด แกล้งร้อง นั่นแน่! เด็กเห็นขัน ชำกรัน! และต่อไปเด็กจะจำเอกลพณ์ พุทพจน์ อย่างไม่มีผิด.

Show your arm. เด็กขึ้นแขน ข้าพเจ้าเอ้าช็อกวางในมือ What has he in his hand?—He has a chalk on his hand. ข้าพเจ้าเอ้าช็อกวางบนหัว คือนั่นไม่ถามบอกว่ายังไง! เป็นการตลก เด็กตอบอย่าง หัน ความคิด ข้าพเจ้า—He has a chalk on his head! เช่นนี้แสดงให้เห็นว่า

เด็กพูดภาษาอังกฤษ ไม่ได้ โลกจำเมื่อครั้งต้นมาก ภายในระยะสองอาทิตย์ที่ข้าพเจ้าเข้าจ้างงาน และเด็กพูดได้ตรงกับแม่แต่จะเปลี่ยนแปลงเรื่องไม่ให้ตรงกับหนังสือเฉยๆ ไปก็พูดได้ แสดงว่าไม่ใช้พูดเพราะหัดท่องมา แต่พูดอย่างเด็กอังกฤษพูดอังกฤษต่างหาก หาใช่หนักแกว้พูดไม่.

เด็กบางคนไหวพริบเร็วทันทองที่ข้าพเจ้า พอข้าพเจ้าขยับหน้อยไม่ทันจะทำอะไรลงไปก็รู้แล้วว่าข้าพเจ้าต้องการอะไร ให้พูดอะไร และตอบมาเสียก่อนแล้วจนกระทั่งอ่านท่วงที่ของข้าพเจ้าออก.

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าจับหนังสือวางบนโต๊ะ แล้วถาม ครั้นแล้วหยิบเอาก้อนหินออกมาแต่ยังไม่ทันจะทำไร เด็กคนหนึ่งร้องออกมาในขณะที่ข้าพเจ้าขยับมือไปจะหยิบก้อนหิน อย่างเบาๆ ว่า 'What is on the table?' แล้วก็ตอบเสียเองว่า 'The stone is on the table!'

เช่นนี้ข้าพเจ้าทำนายาคาเคยเสียไม่ว่า

อะไร กล้วย ๆ กับว่าไม่รู้ แล้วแกดังเขา
ก็ขึ้นยืนวางที่อื่นเดี๋ยวนี ครูบางคนบางที่
จะดูเด็กนั้นว่าตั่ง ให้เจียบเดี๋ย เช่นนี้
เป็นการที่ผิด เพราะเด็กกำลังคิดเป็น
ภาษาอังกฤษ นี่เป็นภาษาอังกฤษ จิต
ใจเพ็ดเพ็ดกับภาษาอังกฤษ ถึงกับ
เคลือบใจ ตามครูทุกอย่างเช่นนี้ เรา
อยากหนัก อยากดังเดี๋ยนัก หากครูไป
ทำให้ความคิดเป็นภาษาอังกฤษ ความ
สนใจของเด็กในภาษาอังกฤษต้องหยุด
ตรงกลางไม่.

เหตุการณ์อันนี้เป็นข้อยก ให้ครูทั้ง
หลายได้มาใคร่ครวญดูว่า กิจกรรมเด็ก
ทำไปเช่นนั้นเพราะอะไร และเราควร
จะทำโทษเด็กหรือไม่ เพราะการทำโทษ
เด็กในเวลาที่ไม่ควรงดให้ โทษต่อตัว
เด็ก แทนที่จะให้รู้ และการทำโทษ
นั้นเราหวังเพื่อจะแก้ไขเด็กคนต่างหาก
เพราะฉะนั้นก่อนที่จะทำโทษ ขอให้หนัก
เหตุผลและสภาพการที่แวดล้อมเดี๋ยก่อน
อย่าก่อกวนความอยุติธรรมให้แก่เด็ก ถ้า

ผิดไปครั้งหนึ่งแล้ว ยากนักยากหนักกว่า
เด็กจะกลับเข้าใจแนวสนใจและความคิด
ตามทันครูไปทุกระยะได้อีก.

ให้ เด็กเล่นกันเอง

เมื่อถึงชีวิตนี้แล้วก็แปลว่าเด็กต้อง
พอที่จะถามกันเองตอบกันเองได้ เป็น
การดังเดี๋ยและอดคณิกันเอง ครูยืน
ฟังอยู่เฉย ๆ ก็ได้.

ข้าพเจ้าขอเรียกเด็กออกจากสองคน คน
หนึ่งถาม คนหนึ่งแดง.

๑. Show your nose !

๒. เด็กจับจมูก.

๑. Show your ear

๒. เด็กจับหู.

พอเห็นว่าเด็กพูดออกมาดังจนจะหมด
ศัพท์แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า ใครถาม
ได้อีก? เด็กต่างยกมือดังขึ้น ข้าพเจ้า
ถามคนโน้นคนนี้ ให้เด็กคนนั้นทำ เด็กคน
นั้นทำ จนเต็มควรแก่การ.

มันเป็นชนชั้นแห่งการที่เขาจะค้นหา
กันเองต่อไปได้ ซึ่งเราควรจะส่งเสริม.

เด็กในชั้นนี้กำลังต้องการพูด ต้องการ
คิด ต้องการให้ความเห็นมากขึ้นทุกที
และการเรียนก็ต้องทำให้เขาคิดเอง พูด
เอง ค้นหาตัวเอง แลดูตัวเอง บอกเอง
ข้ามเอง เช่นนี้ เป็นสิ่งที่เราประสงค์ยิ่ง
นัก เพราะเป็นการฝึกเด็กให้เฉลียวฉลาด
แตกฉาน เคยชินต่อการพูด ว่องไวใน
การเข้าใจ ซึ่ง ดีกว่าเด็กของเราพูด
ท่อนๆ นิ่งอยู่ในมัธยมหก พูดอะไร
ไม่ได้สักคำ ไม่มีความเห็นอะไร ไม่คิด
ไม่นึก ต้องบอกกันตะบัน ต้องแก้กัน
เรื่อยไป ผิดแล้วผิดอีก จนเบื่อๆ และ
ความจริงเป็นเช่นนั้นจริงๆ ถ้าข้าพเจ้าจะ
บอกว่า นักเรียนมัธยมหกพูดภาษาอังกฤษ
ดี เด็กนักเรียนชั้นมัธยมหนึ่งไม่ได้
ไม่เป็นการพูดที่เกินความจริงเลย และ
เราจะไปโทษใคร เด็กมัธยมหนึ่งที่
ข้าพเจ้าเล่าให้ท่านฟังอยู่เดี๋ยวนี้ เรียน
ภาษาอังกฤษได้ต้องอาศัยความจริงๆ แต่

เรียนในทางที่ถูก ตามหลักวิชาวิธีใหม่
จึงได้ผดเห็นผิดกันไกลดังนี้ และเด็ก
มัธยมหกได้รับมาปโดยถูกสอนมาในทาง
ที่ผิดตลอดมาจนแก่ไม่ไหวเฉยแล้ว ไม่
เคยต้องใช้ไหวพริบเลย ไม่เคยต้องใช้
ความคิดเลย เพราะครูบอกให้หมด ไม่
เคยต้องใช้ตัวตนเองเลย เพราะ
ครูให้คำตอบหมดแล้ว ตกตงหัวคิดไม่เคย
คิดก็ไม่ค่อยคิด และถึงชั้นมัธยมสูงๆ ขึ้น
ไปเลยหยุดคิดเอาจริง ๆ จัง ๆ มีหัวคิด
ก็จริงแต่คิดไม่ได้ คิดไม่ไป ดูเด็กรุ่น
ใหม่ซึ่งเรียนตามวิธีที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้
เพียงต้องอาศัยเท่านั้นไม่ได้ และถ้า
ข้าพเจ้าจะพูดว่าเราถูกสอนมาในทางที่
ผิดหมด แล้วเราก็เลยสอนเด็ก ๆ ต่อไป
อย่างผิด ๆ กันเรื่อย ๆ ไปเช่นนั้น เป็น
ความจริงอย่าง เดกอุทิศเดียว ขอให้
ท่านใคร่ครวญดู อย่าเพ่หาว่าข้าพเจ้า
ดูถูกเลย เพราะข้าพเจ้าต้องการจะให้
เห็นความจริงเท่านั้น เราจะได้ช่วยกัน
แก้ไข ยุติชน ชุท หน้า ของ ประเทศบ้าน

เมืองเราต่อไป อย่าปล่อยให้พวกชุดใหม่
นั้นต้องได้รับมาไปอีก ต้องใจอีก พวกชุด
ที่แล้ว นั้นมันก็แล้วไปแล้ว แต่ชุดใหม่
ค่าตัว ๆ ยังไม่รู้สักเคียดอะไร ครูจะ
นำไปทางไหนก็จะคล้อยตาม ดังที่ข้าพ-
เจ้าได้ทักตอให้ดูภายในห้องอาทิตย์เช่น
นี้ เห็นผลทันที ว่าถ้าการศึกษาของเรา
เป็นเช่นนี้ภายในห้องอาทิตย์ ภายใน ๖ ปี
จะเป็นอย่างไร และพอเด็กชุดหนึ่งขึ้น
มัธยมวิบุรณ โดยผู้ทำ อย่างนี้เรื่อย ๆ
ไป เราจะได้ ถ้วนแต่คนหาญกล้า ในทาง
ความคิดความฉลาดได้ ใช้เป็นกำลังของ
ชาติทั้งนั้น เป็นการให้ความยุติธรรม
อย่างที่สุดต่อผู้ที่โหมอบแล้ว ซึ่งจิตใจ
ยอมลงมาเป็นศิษย์ของเรา คัดผู้ปกครอง
ซึ่งได้ ใจ เราจนถึงกับยอมให้เราเป็นผู้
อบรมลูกหลานของเรา คือชาติผู้ ซึ่งยอม
ภาระ ให้เราเป็นผู้อบรมหน่วย และกำลัง
ของชาติสืบไป ใน เบื้องหน้า อันแน่แท้ ที่
เดียว และประเทศบ้านเมืองของเราจะ

เจริญขึ้นอีกมากเพียงใด ขอให้ท่านนักดู
และ การสอน มัธยมหกชุดหน้า จะสะดวก
แก่หัวใจ แก่การสอนของครูเพียงไร ที่
ไม่ต้องจำจำอะไรและได้รับความรำคาญ
อันแสนเจ็บแสบเหมือนอย่างชั้นมัธยมหกชั้น
ซึ่งไม่รู้อะไรเลยเลย มันให้เคียดไปเสีย
หมด เข้าไปสอนแล้วก็ให้บรรดาโทษะ
เป็นกำลัง จะเขาอะไรก็ไม่ได้สักอย่าง
เดียว แม้แต่ Adjective ก็ใช้ ไม่เป็น
Adverb จะใช้ก็ไม่ถูก ภิรยาเต็มตัว
เมื่อเวลาเป็น Present indicative singular
ก็ไม่รู้ พูดภาษาอังกฤษได้ ไม่เกินคราว
ละ ๓ คำ และผิดที่ละ ๒ คำ.

เครื่องเล่นประกอบการเล่น

แนวการเล่นของเด็ก.

จิตใจ ของ เด็กในวัยนี้ ยังเป็นห่วง
กับการเล่นมาก อันที่จริงการเล่นของ
เด็ก ก็คือ ความคิด คำนึง ของเด็กนั่นเอง
เพราะเด็กในวัยนี้มีความฝันมาก มักจะ

มองเห็นอะไรต่ออะไร แล้วนำเอามาเป็น
เครื่องเล่น คือเอาเครื่องเล่นนั้นเอง มา
เปรียบเทียบกับของจริง เมื่อเล่นจนพอใจ
กับของ ธรรมดา จิตใจ ก็มัก ถึงของ
จริงที่ตนได้เห็นมาหรือที่ตนได้สัมผัสได้สัมผัส
เพราะฉะนั้นการเล่นของเด็กนั้นก็คือ การ
ค้นคว้าหาความจริง การกระทำ การ คิด
การ เป็นของตนเอง และก่อกระทำ การ
การค้นคว้า ถ้าถูกส่งเสริมไปในทางที่
ถูก ก็จะไปได้ไกลมาก ถ้ามีผู้นำเขา
ไป คอยแนะนำเขาเรื่อยไปในเวลาที่เขา
ต้องหยุดตรงกลางกลางคัน และนำเขาไป
ได้ไกลมากกว่าที่ซึ่งถูกกลางกลางกลางไป
อย่างไม่เต็มใจ อย่างไม่สนใจ อย่าง
ไม่สนใจกัน โดยเหตุที่ที่เขาได้ตั้งต้น
ออกวิ่งไปแล้วด้วยจิตใจไม่ดี และด้วย
ความตั้งใจและสนใจของเขา และครั้น
จะให้เขาได้รับความอยุติธรรมที่สุดก็คือ
ผู้ที่ไม่เข้าใจความในใจของเขา เห็นไป
ว่าเขาซุกซนไม่เชื่อเรื่อง แทนที่จะนำ
ความซุกซนนั้นให้มาเขาแนวที่ถูกและที่

หันเข้าหาประโยชน์ กลับเห็นไปว่าเขา
เป็นเด็กที่ดอง หัวโง่ แห่เข้ามา ท้อง
แล้วเขาไม่ท้อท้อใครมดลงไป เด็กที่ดอง
จึงไปเช่นว่านี้ ก็หยุดตรงที่ใครมดที่
หยุดคิด ท้อใจ หืดกำลังใจ ความ
ผันความคิดความคำนึงหยุดกักตง ถูก
กดลงไว้ ในกำแพงอันล้อมรอบ ไม่เดิน
ต่อไป และเมื่อเด็กถูกกดไว้ ถูกกดลง
ไป ถูกหักหลังใครมด บ่อยๆ เช่นนี้ นาน
ไปก็กลายเป็นคนหยุดคิด หยุดนึก หยุด
ก่อการ และเดี๋ยว แฉวงหา การ กระทำ
แปลกๆ ไปเสีย จนในที่สุดก็ตายตัว
กลายเป็นคนซึมเซื่อง หงอยเหงาม ไม่คิด
ไม่นึก หรือคิดนึกไม่ออกยิ่งเข้าทุกที
เพราะ กำแพงที่มา ลักคักตัวเขานั้น มากของ
มากจนชนทุกที จนเคล็ดอันดีไปไหนไม่
ไหว และในที่สุดก็กลายเป็นคนโง่บัดซบ
เพราะอะไรๆ เพราะถูกส่งเสริมให้หยุด
คิด หยุดก่อการ หยุดนึก หยุดคำนึง
และ เด็กทุกคนไม่น่าจะเป็น เช่นนี้ไปได้
เพราะแรกๆ ที่เกิด เมื่ออยู่ในครรภ์นั้นๆ

เด็กหาฝันเช่นนั้นไม่ เด็กๆ ชุมนุมกันเข้าไป
ตามเรื่องตามราว ความคิดความนึกถ้า
ถูกปล่อยและถูกตั้งเสริมไปเช่นนั้นเรื่อย ๆ
ก็อาจจะแตกฉานดั่งขุนทุกที่ แต่พอวัน
วันเข้า ความโล่งฝัน ความคิดคำนึงเหล่านี้นัก
หายหมดไปทุกที่ ทั้งนี้เพราะอะไร?
และ ถึงเวลา หรือ ยังที่ เราจะคิดถึงคิด ถึง
ปัญหา ครอบปัญหาอันนี้ให้มาก ๆ?

ข้าพเจ้าเคยสังเกตการเดินของเด็ก
เสมอ ๆ เมื่อเวลาเด็กถูกปล่อยให้อยู่กัน
เอง เดินกันเอง ตามคำฟังของเขาเอง
และเคยนำเอาความโล่งฝันของเด็ก การ
เดินของเด็กมาใคร่ครวญหาเหตุผลเสมอ
ว่าทำไมเด็กจึงชอบเดินของเช่นนั้น หรือ
เพราะ เด็กได้ รู้ ได้เห็นอะไร มาก่อนแล้ว
จึงนำเอามาใช้เป็นการเล่นต่อไป เพราะ
ข้าพเจ้ารู้ ดีกว่าการเดินของเด็กสืบเนื่อง
มาจากของจริง มาจากที่แวดล้อมเด็ก
มาจากความโล่งฝัน ความคิดคำนึงของ
เด็กมาก และการเดินของเด็กก็ค่อย ๆ ไต่
ขึ้นแรกที่เรา จะนำเขา มาใช้ ประกอบใน

บทเรียนเพื่อให้เด็กผลิตผลิตค้นคว้า
และสนใจในการเรียนยิ่งขึ้น ถ้าแน่ว่า
เด็ก เห็นการเรียน เป็นเด่น เดี่ยวเช่นนั้นแล้ว
เด็กก็จะจวนในการเรียนยิ่งขึ้น ไม่ต้อง
บังคับจิตใจเด็กให้ลำบาก ไม่ต้องตัก
กันไปอย่างเขาไม่มีความเต็มใจ และผล
ที่ได้ ก็จะยิ่งขึ้นหลายส่วน เพราะเราได้
ก่อกำเนิดจิตใจของเขา ได้ความสนใจของ
เขา มาช่วยเหลือ ให้เขากระตือรือร้นและ
วิ่งเร็วยิ่งขึ้น และถ้าเขาอยากจะทำเอง
แล้ว ดีกว่าที่เราจะบังคับให้เขาวิ่งหลาย
เท่า เพราะความตั้งใจในวิชามีมากกว่า
กัน และจะอธิบายอะไรให้เขาฟังก็ถูกอก
ถูกใจเขา เพราะเขาคงใจฟังอยู่แล้ว
และไม่ค่อย พดซ้ำ พดซ้ำ จาก จ้า ๆ ไร ๆ กัน
เพราะเขาคงใจที่จะทำ อยู่แล้ว ยิ่ง รอ
แต่คำแนะนำของเราผู้นำ อยู่เท่านั้นที่จะ
ออกวิ่งเดินทางรุดทั่วหน้าต่อไปอีกเป็น
ระยะ ๆ ไป ความเข้าใจดียิ่งขึ้น เพราะ
เขาติดตาม นึกตาม ฝันตาม และความ
คิดของเขา ก็คงกว้างยิ่งขึ้น เพราะมันมี

ทางไป มีทางที่จะคิดคำนึงออกไปรอบๆ
ด้านๆ จากสายที่เราพาเขาไป หัดให้
เป็นคนเฉลียวฉลาด นักเล่นกำลังความ
คิด แนวความคิด และสติปัญญาของ
เด็กไปในตัว.

การเล่นของเด็กนั้นแหละคือการเรียน
ถ้าเราอยากจะให้มันเป็นการเรียน!

การเล่นของเด็กนั้นแหละ บังถึงแนว
ความคิด และ Activity ภายในของเด็ก!

การเล่นของเด็กนั้นแหละ คือ การ
ค้นคว้าหาความรู้ต่อไป ในวงความคิด
ของเขา!

การเล่นของเด็กนั้นแหละ คือ มันโค
ชั้นแรกแห่งการศึกษา!

การเล่นของเด็กนั้นแหละ คือ มันโค
ชั้นแรก แห่งนักประดิษฐ์ และนักค้นคว้า
ในอนาคตของเขา!

และเราจะคัดลอก ต้องสังเกตการเล่น
ของเด็กเสีย ให้มันแต่การสอน และการ
บังคับบัญชาสั่งให้ทำอย่างเครื่องจักรอะไร
หรือ? เราจะไม่ต้องเสริมให้เด็กก่อการ

ออกความคิด มัน นึก และค้นคว้า คือ
ไปละหรือ? เราจะให้เด็กคิดเช่นเราคิด
เท่านั้น ละหรือ? คือ เขาใจของเราเป็น
เกณฑ์ เขาความต้องการของเราเป็น
เกณฑ์ เขาความคิดของเราเป็นเกณฑ์
และให้เด็กตายด้านไปเสีย เหมือนอย่าง
หุ่นยนต์ ที่ถูกไรต่านให้กระทำตามความ
ประสงค์ของมนุษย์ หรืองานเลี้ยงที่ถูก
ไรให้ร้องตามเสียงแม่พิมพ์ คือ นักร้อง
เท่านั้นละหรือ? และถ้าเราทำดังนี้ โดย
ไม่คำนึงกำลังน้ำใจ ความใฝ่ฝัน ความ
คิดนึกของเด็กเป็นเกณฑ์แล้ว เราจะ
หวังให้มันมนุษย์ มีผู้คนกว่า มันก็ประ-
คิษฐ์ นักวิทยาศาสตร์ นักการทางความ
คิด ผู้เชี่ยวชาญอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ
ไปในภายหน้าอย่างไรได้ นอกจากได้
หุ่นยนต์ ได้งานเลี้ยง ได้นกแก้วที่ร้อง
เพลง หรือใช้คำพูดที่เราได้สอนไว้ ที่
เราได้ร้องให้ฟัง ที่เราได้ปลุกฝังไว้ ให้
และโลกเราก็ จะมีแต่ ของเก่าที่เสื่อมพัน
ดมัยลงทุกที แทนที่จะก้าวหน้ามีผู้คิด

อะไรแตกฉานแปลกประหลาดออกไปทุก
ที บ้างจึยทั้งสิ้นอยู่ที่ไหน? อยู่ทีครู และ
เนนดการ ขอบรม ดังเสริมของครู! และ
เบื้องคั้นของการขอบรมก็คือ การส่งเสริม
กำลังใจ กำลังความคิดของเด็ก ซึ่งมี
แรงอยู่ในการเดินของเขาทั้งนั้น!

เวลาหยุดพักเรียน ข้าพเจ้าเคยตั้ง
เหตุผลเดิมคิดว่าเด็กเด็กจะเดินอะไร และ
เขามักจะไม่ฝัน ถึง เรื่อง อะไรมาก ที่สุด
เพราะอะไร?

พอเด็กถูกกักอยู่ในชั้นไหนหนึ่งๆ อยู่
ประมาณ สอง ชั่วโมงใน ตอน เช้า แล้ว
เลี้ยงระฆังเพนทำให้เด็กตาต่อว้างขึ้นทันที
รักมเดียวจอกแจกรวดขึ้นในห้อง เพราะ
ระฆัง๑๑.๐๐น. เป็นเครื่องหมายให้ทราบ
ว่าเราจะเดินได้แล้ว พอครูบอกว่าไปพัก
ได้ ก็อยู่เวรซึ่งกันออก มาด้วยความยินดี
แปลว่าพ้นทุกข์ขังออกมาแล้ว!

เด็ก สองสามคน เขากระต๊ากพิบเป็น
รูปเรือ แล้วเขามาอดอยเดินริมท่อ ปล่อยให้
ให้ไหลไปตามกระแสน้ำในห้องวิ่งข้าง

โรงเรียน เด็กบางคนก็ขำกันเป็นชั้นๆ
ดกักทางน้ำไหลเป็นตอนๆ ทำให้น้ำไหล
บากและท่วมมาก ไหลเร็วเข้า และตก
ลงมาตามกองหินที่ดกักเป็นทวนบดกันทาง
น้ำไหลนั้นไว้ ส่วนเรือก็เดินเร็วยิ่งขึ้น.

คราวนี้เราต้องมานึกดูเด็กกำลังคิดถึง
อะไร และทำไมจึงเดินเช่นนั้น และจะ
เพ็ดเพ็ดอยู่ได้ตั้งเป็นเวลานานอย่างไร
เมื่อเหมือนเมื่อนั่งงออยู่ในห้องเรียน?

เด็กบางที่จะได้นึกถึงการเดินเรือจริง
นึกถึงตนเองเป็นกัปตันเรือ ต้องนำเรือ
เดินไปตามลำน้ำจนถึงจุดหมาย น้ำขึ้น
ไปเรือก็เดินไม่ได้ ไม่มีกระแสน้ำเรือก็
เดินไม่เร็ว และยังกว่านั้นกัปตันเรือยัง
จะต้องคอยระมัดระวังเรือของตนอีกด้วย
เพราะจะต้องผ่านอุปสรรค เช่น มีแก่ง
หินโสโครก หรือน้ำตกอีกด้วย เช่นนั้น
ทำให้นึกถึงถึงการเดินเรือในลำน้ำจริง
ทางไปมาคดเคี้ยว กัปตันเรือได้รับความ
ลำบากมาก ต้องตรวจดูร่องน้ำ ต้อง
เดิน ตาม เทกกาต ของ น้ำ มาก น้ำ น้อย

ต้องตรววจูให้รู้จักภูมิประเทศ ต้องรู้จักกระแสน้ำ น้คืออะไร คือภูมิศาสตร์ โดยตรงก็แทบจะได้ การเดินเรือในดำน้าโรง! บางทีเด็กจะนึกไปเช่นนั้น.

หรืออีกคนหนึ่งจะนึกถึงดินฟ้าอากาศ ภูมิประเทศ กระแสน้ำ น้าชน น้าตงอะไรไปเช่นนั้นก็ได้.

หรืออีกคนหนึ่งก็คิดถึงดำเรือ เป็นเรือชนิดที่มีเครื่องจักร มีรูปร่างอย่างนั้นมีเครื่องอยู่ท่ตรงนั้น มีห้องหับอย่างนั้น กลายเป็นวิชาศาสตร์ หรือวิทยาธรรมชาติไปเสียฉิบ.

หรือ อีกคนหนึ่ง จะนึกไป ถึง การต่อเรือ การวางเรือลงในดำน้า การเดินเรือ ไปในทางเทคนิคของการต่อเรือ และการเดินเรือไปอีกต่อหนึ่ง.

หรือบางคน คงจะนึกไผ่ฝันไปถึงเรือเดินสมุทรลำใหญ่ ซึ่งมีห้องเดิน ห้องหับ และความลึกลับบายบนเรือทุกชนิด เดินจากท่นก้งเมืองนนทบุรี ถึงเมืองนนทบุรี ถึงเมืองโนนบุรี แล้ว จนกว่าจะปลดศกภัยถึง

ถิ่นถานบ้านเมืองของตนเป็นต้น.

เช่นนั้นจะไม่ว่าเด็กมีความคิดคำนึงถึงของจริง ถึงวิชา ถึงความรู้ทั่วไปอย่างไรได้ และครูที่ฉลาดก็คอยเขาถูกเขาใจเด็ก และนำเขามาเด้ามาอธิบายและยกตัวอย่างให้ฟัง หรือไ้ตามให้เด็กพูดออกมา ให้เด็กแต่งเรื่อง พูดให้เป็นภาษาเขียน แต่งถึงความคิดที่ตนต้องการจะบอกเล่าให้เขาฟัง เป็นการแต่งหรือย่อไทยอีกต่อหนึ่งด้วยซ้ำไป หรือจะนำเขามา เป็น เครื่องผูกพันให้เด็กพูดภาษาอังกฤษอีกก็ได้ เช่นนั้นเป็นต้น.

เพราะฉะนั้น การ เดินของ เด็กตามท่ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็น อาจจะนำมาใช้ประโยชน์ ในการเรียนของเด็กได้ อย่างค้ที่เดียว เช่น แทนที่จะเดินเรือบนท้องร่อง ให้กลายเป็นเดินเรือในแม่น้ำโรงเป็นต้น หรือแทนที่จะเป็นท้องร่องตรงๆ เราขุดโค้งไปมาให้เหมือนแม่น้ำโรงจริงๆ การ เดินเรือ บน แม่น้าโรงโดย ตลอดจะเป็นอย่างไร จะเห็นภูมิประเทศ เช่น ที่

รวม ภูเขา เลือกถวนไถ่นาที่ไหนดบ้าง
ผู้คนทำมาหากินอย่างไร ผ่านเมือง
ใหญ่ๆ อำเภอ หรือประเทศถิ่นฐาน
ของใคร ของพวกไหนดบ้าง บ้านเมือง
ของเขาเป็นอย่างไร ผ่านเกาะแก่ง น้ำ
แคบ กว้าง อย่างไร ตรงไหน ผ่าน
หินโสโครกที่ไหนดบ้าง เป็นการเรียนรู้ภูมิ-
ศาสตร์อย่างจริงจังทีเดียว เช่นนั้น เป็นต้น.

เพราะฉะนั้น การเดินก็คือการ เรียน
ของเด็ก และถ้า การเรียน ของเด็ก ๆ
เห็นเป็นการเดินเสียแล้ว เด็กจะไม่ลังเล
หรือเวลาเดิน เด็กจะไม่กระดึบกระด้าง
ผิดถูกผิดนั้ง เด็กจะเดินเวลาถิ่นซ้ำๆ เวลา
หยุดพัก เดินการวิ่งเดินใด ๆ ทั้งสิ้น และ
เด็กจะอยากเรียนต่อไป อยากจะรู้เห็น
ต่อไป อยากจะฟังต่อไป มากกว่าที่จะ
ออกไปนอกชั้น.

ข้าพเจ้าได้ ใคร่ครวญดูแล้วว่าการ
เดินมี ประโยชน์ ต่อ การ เรียน ของ เด็ก
การเรียนของเด็กต้องให้ ได้รับความสนุก
สนานบ้าง เด็กจึงจะเพลิดเพลินในการ
เรียน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้พยายาม

เดิน ท่องหาของเล่น ต่าง ๆ เข้าใน ห้อง
เรียน เพื่อจะดลใจให้เด็กสนใจในการเรียน
และข้าพเจ้าก็ได้ทดลองจนเห็นเป็นผลเพียง
พอแล้วว่า การเดินทำให้เด็กกระหมักหมื่น
ในการเรียนมากยิ่งขึ้นกว่าแต่ก่อนหลาย
เท่าตัว เด็กเรียนภายในห้องซำทักได้
มากกว่าเด็กซำทักก่อน ๆ ที่ต้องเรียนมาเป็น
เวลานาน ๆ การดลใจให้เพลิดเพลิน
ในการเรียน ย่นเวลาเรียนมากเข้า ดัง
เดิมความเข้าใจมากขึ้น และทำให้เด็ก
ได้ผลในการเรียนยิ่งขึ้น โดยเหตุนี้
เอง ข้าพเจ้าจึงได้คิดแปลงการเรียนของ
เด็กให้เป็นการเล่นมากขึ้น ให้เด็กเกิด
เพลิดเพลินสนใจ และเรียนเพื่อตนเอง
เรียนด้วย ความ ตกลงปลงใจ ของตนเอง
ให้เด็กกระตือรือร้นด้วยตนเอง ไม่ใช่ถูก
บังคับให้เรียนหรือให้กระตือรือร้นแทน
อย่างแต่ก่อน.

ข้าพเจ้าจะได้ ขยายถึง การเดินบาง
อย่างที่ข้าพเจ้าได้นำเอาเข้ามาใช้ ในการ
เรียนภาษาต่างประเทศพอเป็นแนวความ
คิด ดังจะได้บรรยายให้ท่านฟังต่อไป.

การฝึกตัวภาษาอังกฤษ

ในชั้นแรกทีเดียว เมื่อเด็กได้เรียน
พูด อ่าน และเข้าใจความหมายของคำ
ที่พูดหรือฟังหรือเห็นไปแล้ว ชาวเจ้าก็
ดองให้นักเรียน เขียน คัด หรือทายคำ
ผลแสดงให้ เห็นว่าเด็กนักเรียนยังเขียน
ขาดตกบกพร่องเสมอ ดังคำศัพท์เดิมตัว
ผิดๆ พลาดๆ และแม้แต่ดอกจากหนังสือ
ก็เขียนก็ยังดองให้ผิดๆ มาได้ เช่นนี้
แสดงว่าเด็กยังชอบในความสังเกตอยู่
มาก จึงเห็นตัว a เป็นตัว o เห็น A
เป็น V เห็น b, d, p คล้ายกันไปเสีย
หมด เช่นนี้เป็นต้น จึงจำเป็นที่จะต้อง
หาวิธีที่จะให้เด็กสังเกตตัวอักษร หมกมุ่น
เพ่งเล็งเพ่งกับการสังเกตตัวอักษรนี้ เพราะ

จะให้ ไปหัดสังเกตตัวอักษรเองเท่านั้นก็จะ
ยังไม่ได้ผลเท่าไร และก็ยังคงขาดตก
บกพร่องกันเช่นนี้เรื่อย ๆ ไป.

ชาวเจ้าจึงหากระดาษแข็งมาตัดเป็น
ชิ้นเล็กๆ ราวขนาด เล็กกว่า ฝ่ามือ ดัด
หน้อย เขียนตัวอักษร A, B, C, D
เรียงๆ ด้วย สี ขาว บน พื้น สี ดำ พอให้
กลอดชั้นมอง เห็น ได้ คลอเคลียอย่างชัดเจน
เวลาเรียบไว้หน้าชั้น ตัวอักษรชนิดนี้
ชาวเจ้าทำเป็นสี่ชุดด้วยกัน เป็นตัวอักษร
สี่ เหลี่ยมๆ สอง ชุด สี ขาวๆ สอง ชุด
แล้วทำรางไม้ยาวสำหรับเรียบตัวอักษร
เหล่านี้อย่างดี ติดห้องสำหรับแขวนตะปู
หน้าชั้นได้ ชาวเจ้าเอาไฟเหล่านี้นำไป

ให้ดู ให้เห็นว่าชุดหนึ่งมีครบ ๒๐ ตัว
แล้วของ สกคตัว lane ให้ดู โดยเอา
อักษรที่คัดกันนั้นมาวางไว้แล้วเลือกเอา
ตัว l a n e ขึ้นมาเขียนกับวางที่
แถวไว้ ทักกระดานคำหน้าชั้นให้ดู วางที่
แถวไว้ เคย ๆ พอเด็กเอามาไปเขียนได้
ด้วยตนเองอย่างสบาย เด็กเข้าใจวิธีการ
และทงมาก เพราะเป็นของใหม่ที่ยังไม่
เคยเห็น หุ้่งมากขึ้น เพราะการเรียน
เช่นนี้ดีกว่าการเรียนแต่ก่อน ๆ มาก
มีบางคนแสดงว่าอยากจะออกมาตรวจดู
เจ้าของหน้าชั้นและอยากจะลองเขียนดู
บ้าง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นและจะไม่ละเว้น
ที่จะส่งเสริมให้เป็นไปตามความประสงค์
ของเขาทันที..

วิธีเล่นที่ ๑

วันนั้นเราได้เรียนถึง He bid in the
lane. He leads us to the bus. There
are three hens in the dust. ได้ให้ทุกคน

เข้าใจความหมายกันอย่างดีแล้ว ยังอยู่
แต่จะให้คิดให้ลึกคืด รู้จักคำยากทุกคำ
ในนั้นเป็นคำ ๆ ไปต่อไป.

ข้าพเจ้าปล่อยให้เขาเปิดหนังสือดูได้
เพราะในชั้นแรกที่เขาจะเรียนมาใหม่ ๆ
อยากจะใช้ ให้เขาสังเกตคืด สกคของคำ
เหล่านั้นทุกคนในชั้น.

ข้าพเจ้าจึงบอก ว่า ใครสกคคำว่า
lane ได้บ้าง เขียนกับสกคประโยคหนึ่ง
คนที่ยังไม่รู้จกคำว่า but มองดูในหนังสือ
ดู พยายามจำว่า but สกคอย่างไร
สกครู้หนึ่งเด็กขึ้นมือขึ้นสิดสอน คำคน
ต่าง อยากออกมาเขียนตัว but หน้าชั้น
ข้าพเจ้ารองนกว่าทุกคนจะได้ยกมือทั้งชั้น
แปลว่า ทุกคนได้สังเกตเห็นแล้วว่า but
เขียนอย่างไร ได้เรียนกันแล้วทุกคนใน
ใจ แล้วข้าพเจ้าจึงร้อง เรียกคนหนึ่ง
ออกมาหน้าชั้นให้คนไปออกมาเขียน ใน
การค้นไฟ เด็กคนนั้นคืดอ่านและสังเกต
ตัวอักษรทั้ง ๒๐ ตัว เป็นการเรียนคืด
อักษรหมดทั้ง ๒๐ ตัวกว่าจะได้ตัวอักษร

ทุกคนต้องการ.

ข้าพเจ้าบอกให้คนอื่นคอยดูตามไป
ทั้งชั้น คือต้องคิดตามต่อไปอีก ทุกคน
นั่งเงียบกริบคอยจ้องดูนายคนนั้นเบ่งเป็น
จุต เดียว กัน หมด จ้า เขาจะ ทำ อย่างไร
ข้าพเจ้าบอกให้ดูว่าเขาจะสังเกตตัวถูกหรือ
ไม่ ถ้าผิดให้รับยกมือ ข้าพเจ้าให้
เด็กทุกคนต้องคิดตามไปด้วยเสมอ และ
ให้สังเกตว่าผิดหรือถูกเขาเอง ข้าพเจ้า
ไม่บอกให้เสียเอง.

พอนายคนที ไปเลียบหน้าชั้นสังเกต
ไปนิดหนึ่ง เสียงแซ่แซ่ในชั้น “ครู
ครับๆ, ให้ผมเถอะครับ ให้ผมครับ”
ต่างขมุกขมูยศีรษะออกส่งตอน อยากจะ
ออกมาแก้ โดยข้าพเจ้ายังไม่ทันบอกว่า
ผิดหรือถูกอย่างไร นี่เป็นการคิดมากที่เขา
เห็นผิดหรือถูกกันเองเช่นนั้น บางคนกระ-
ระตือรือร้นมากจน ถึงกับวิ่งดำ ออกมานั่ง
แถว หน้าๆ ถ้าครู เห็นเด็ก เจี้ยวจ้าว
กระตือรือร้นวิ่งออกมาข้างหน้า ถือโทษ
เป็นผิดๆหาว่าหนวกหูหรือไม่เป็นระเบียบ

ครูก็เข้าใจผิดมากทีเดียว เพราะเขาคงใจ
ที่จะเรียน มีความกระตือรือร้นมากที่จะ
เรียน ถึงกับชิงกันตอบ ชิงกันทำทุกคน
เช่นนั้น และไปทำโทษเขาก็ดังมากทีเดียว
เป็นการบั่นทอนกำลังความคิด และความ
กระตือรือร้นที่จะเรียน ของเด็ก ไป เสีย
ซึ่งทางที่ถูกถ้าเด็กมีความ กระตือรือร้น
มากมายถึงปานนี้ครูควรจะยินดี และส่งเสริม
มากกว่าที่จะไปปราบ ความกระตือ
รือร้นเขาใจใส่ในวิชาการที่เราประสงค์
จะให้มันในตัวของเด็ก และการที่เด็กมีความ
กระตือรือร้นเช่นนั้นนับว่าเป็น โชคตาอีกอัน
ประเสริฐแห่งการสอนของเรา หากครูที่
จะไปปราบปรามเสียไม่ อย่างมากที่สุด
เพื่อวินัยในชั้น ครูอาจจะพูดแค่เพียงว่า
ใครไม่นั่งที่ให้เรียบร้อยเสียก่อนไม่ให้
สังเกตตัว.

ในกาลต่อไปข้าพเจ้าพูดว่า จะไม่
บอกเป็นภาษาไทยอีกแล้ว คือไป กระ-
บอกเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น Who can
spell — — — H-I-D? เด็กเข้าใจความประ-

สิ่งของข้าพเจ้าอยู่แล้ว จึงเคาะไต่คนที่

ทุก คน ว่า Who can spell — — — หมายถึง
ความจำอะไร.

การสอนบทเรียนด้วยของแวดล้อม
ในโอกาสอันไม่ควรเพิกเฉยเสีย

ครึ่งหนึ่งในระหว่างบทเรียนมีสุนัขตัว
หนึ่งวิ่งผ่านหน้าชั้นไป การที่จะไปเที่ยว
หาของจริงเข้ามาในชั้นย่อมไม่ได้เสมอ
ไป เพราะฉะนั้นการที่โอกาสอันช่วยให้
สุนัขวิ่งผ่านหน้าชั้นไปให้เด็กเห็นจริงเช่น
นี้ ก็เป็นการที่จะให้เด็กได้เรียนคำใหม่
ได้อีกคำหนึ่ง.

What is this ?

This is a dog.

What does the dog do ?

The dog runs.

Who can spell "dog" ?

เด็กยกมือออกไป.

ขั้นต่อไปแห่งการสะกดตัว

เมื่อเห็นว่าเด็กคุ้นกับคำใหม่ๆ ที่เรียน
จนหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงให้ทุกคนมีคัทหนัง
ดิส แดวลงให้ Spell คำเหล่านั้นอีก
ครึ่งหนึ่งจากความจำของเด็ก ผลแสดง
ให้เห็นว่าเด็กได้เรียนสะกดตัวคำเหล่านั้น
แล้ว.

ข้าพเจ้าใช้การเดิน ระคนกัน เป็นการ
ซึ่งเริ่มที่จะให้เด็กเรียนสะกดตัวมาจาก
บ้าน ข้าพเจ้าให้นักเรียนไปหัดเขียน คือ
กัทมา ๓ ครั้ง และให้เตรียมมาสำหรับ
คราวหน้าทุกคน คราวหน้าจะเดินเกม
กันอีก และจะไม่ให้เปิดหนังสือจนคุ
คราวนี้ ผลแสดงให้เห็นว่าเด็กไปเตรียม
ตัวมาอย่างเต็มที่ทุกคน และในกาสะกด
การสะกดตัวภาษาอังกฤษของนักเรียนค
้นมาก ไม่บกพร่องหลง ๆ อืม ๆ เหมือน
อย่างแต่ก่อน และเด็กจำตัวอักษรได้
แม่นยำขึ้น.

ภาวการณ์สะกดตัวอย่างวิเศษต้อง

แยกนักเรียนออกเป็นสองพวก พวก
ตะกรังทอง รวงไม้และไฟตัวอักษร
ต้องพูด สำหรับข้างตะขุด.

บอกให้ทราบเป็น ที่แน่นอนว่าทุกคน
ในพวกนั้นจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
ในการสะกดตัว และพยายามให้เสร็จ
ก่อนอีกพวกหนึ่งจึงจะชนะ.

การเล่น ครูถามว่า "Who can spell
'House'?" มองดูรอบ ๆ จนทุกคนรู้
จดจนหมดแล้ว จึงชี้ข้างตะขุดพร้อม ๆ
ให้ออกมาสะกดตัว ผู้ถูกชี้ต้องรีบออก
มาแล้วรีบค้นหาตัวอักษรมาเขียนให้ถูก
ต้อง ในระหว่างที่สองคนนั้นก็กำลังค้นหา
ตัวอักษรและเขียนอยู่นั้น ให้ทุกคนในพวก
นั้นคอยดูเพื่อนของตนซึ่งเป็นผู้แทน และ
ถ้าเขาทำผิดให้รีบยกมือขึ้น ครูชี้ตัวให้
ออกมาแล้วจึงจะออกมาได้ ห้ามพูด ห้าม
บอกกัน ห้ามออกทัก เมื่อใครเสร็จก่อน
ให้รีบมารายงานว่า 'เสร็จแล้ว' ถ้า

ถูกต้องก็เป็นอันว่าชนะ.

การเล่นแข่งขันกันเช่นนี้ทำให้ความ
กระตือรือร้นและความอยากเรียนทวีมาก
ขึ้น คงจะได้ยกตัวอย่างให้ดูว่าครึ่งหนึ่ง
เมื่อเด็กเรียนจนเย็นแล้ว ข้าพเจ้าถาม
เด็กในชั้นว่าใครอยากเล่นเกมบ้าง ทุก
คนในชั้นรู้มือถือนโดยข้าพเจ้ามิได้บ่ง-
ชี้เขาเลย เขามีกรกันเองทั้งนั้น ครั้น
เดินไปไต่ชั่วโมงครึ่งคืบ ๆ กัน โดยข้าพ-
เจ้ากระให้ว่าใครชนะได้ ๑๐ แด้ม (สิบ
ประตู) ก่อนเป็นฝ่ายชนะ ก็ควรจะ
ถอยบ้านได้ แต่เด็กไม่ยอมถอย รอร้อง
และลงกับมือจนจนกันอย่างแข็งแะขอให้
เล่นต่อไปอีก ครึ่งแรกข้าพเจ้าก็อนุญาต
ให้เบ็ดหนึ่งสี่องอาจได้ เพื่อหวังให้
สังเกตตัวสะกดไปในตัว ครั้นคล่องขึ้น
แล้ว ข้าพเจ้าให้ บิด หนึ่งสี่ หมด ทุก คน
และการจำตัวอักษรก็แม่นยำขึ้น เมื่อ
เล่นกันใหม่ ๆ นั้นเด็กกันเป็นน่านกว่าจะได
ตัวหนึ่ง แต่ต่อมาหลัง ๆ เด็กหยาบได้หยาบ
เขา ไม่รอช้าเหมือนแต่ก่อน ยิ่งกว่า

มันยังเป็นการแข่งเขาเร็วด้วย ไม่ให้
เสียเวลา ค่ะ คงต้องจริง ๆ จะมีซัก
ช้ายูไม่ได้.

การเล่นทายสี

ความประสงค์ของการจะให้นักเรียน
รู้จัก สีต่าง ๆ เป็น ภาษา อังกฤษ คือ
white, black, yellow, green, blue, brown,
violet, pink, red, grey, orange เพื่อนำ
เขาไป ประกอบใน คำพูดได้ ในภายหลัง
เช่น This is a green book. This is red
ink—black pencil—blue colour, etc.

ข้าพเจ้าเขากระดาษแข็งสามแผ่นมา
ตัดเป็นวงกลมตามอันดับกัน อันดับ ๑ กับ
อันดับ ๒ บัดกันฉันทพดิดี คัดมุมข้างๆพอ
ให้เห็นสีที่ต้องการเท่านั้น นอกนั้นมีคิมิด
ริตหมด และถ้าจะต้องการสีอะไรก็หมุน
เดือนไปรอบๆจนกว่าจะเจอสีนั้น วงที่
๑ โตเท่าวงที่ ๒ และ ๒ แบ่งเป็นส่วนๆ

เขียนชื่อสีเป็นภาษาอังกฤษ แต่ไม่บอกสี
เด็กจะต้องพยายามหมุนชื่อภาษาอังกฤษ
นี้ให้ตรงกับสีที่กำหนดให้ หรือถ้าถามชื่อ
สีเป็นภาษาอังกฤษ ก็จะต้องหมุนจน
ให้มาตรงกับชื่อที่ให้หา นักเรียน ๆ รู้จัก
ชื่อสีต่างๆ โดยวิธีเล่นทายกันอย่างรวดเร็ว

มาก จนกระทั่งหีบของสีได้ขึ้นมานัก-
เรียนก็บอกได้ทันที โดยไม่ต้องนึกถึง
ภาษาไทย การเล่นชนิดนี้เป็นของแปลก
สำหรับเขามาก จนถึงกับขอให้เขาครูของ
เล่นอันนี้ทั้งวันในห้อง และข้าพเจ้าสัง-
เกตเห็นเขาเล่นทายกันเองตลอดเวลา ครู
ไม่ต้องอยู่ดูลูกก็ได้ เขาเรียนกันเองเช่น
ความดำพั่ง คนที่รู้ดีกว่าเขาดักหนอยรัก
นำคนอื่นให้รู้ตามกันไปเอง.

ข้อสำคัญในการหาของเล่น

ครูควร จะ พยายาม คิดหา ของเล่น
ใหม่ ๆ แปลก ๆ ในทำนองนี้เข้ามาในชั้น

เล่นๆ ไม่ควรจะเขารองเต็มเร็วไป
จะทำให้เด็กเมื่อต่อขงนั้นเร็วไป และที่
หลังก็จะเขาเกมนั้นมาต่อเด็กให้สนใจได้
ยาก เพราะตามธรรมชาติเด็กเมื่อเห็นอะไร
จนเคยชินเสียแล้วกับเบ๊ส อยากจะหาของ
อื่นเล่นต่อไปอีก และถ้าได้เห็น ของ
ใหม่ ๆ เล่นอะไร เด็กๆ ก็จะดูว่าง ใจเบ๊ก
บาน รื่นเริง ความคิดเล่นอยู่เล่น
อยากจะเล่นต่อเรื่อย ๆ ไป ทั้งทำให้วง
ความคิดของเด็กกว้างขึ้นด้วย เพราะได้
เห็นอะไรต่ออะไรแปลก ๆ อยู่เล่น เมื่อ
เด็กรื่นเริง เบ๊กบานเช่นนี้ ความคิดก็จะ
แตกฉาน เพราะใจอยากพูด อยากออก
ความเห็น อยากขอความคิดเห็นเรื่อย
ไป ความกล้ามีมากขึ้น ไม่หวั่นพรัน
พรั้งต่อการพูดจาหรือต่อการให้ความเห็น
นี้เป็นของสำคัญมากที่เราได้ปลูกให้มัน
ในวัยเด็ก เพราะความฉลาดแตกฉานอัน
เกิดจากความคิดเล่นอยู่เล่น ๆ าคต้อง
ไว ใจไวรับต้องเร็ว มีมากขึ้นทุกทีใน
วัยเด็กตามลำดับ.

ภาษา ท่วงที และการเข้า ในเชิงพูด

การพูดจาของครูต้องให้มีเน้นถ้อย
เน้นคำเป็นตอน ๆ เพื่อให้เห็นว่าต้อง
การอะไร แน่ มีว่าเริง หัวเราะ ยิ้ม
เปรียบเปรยให้เห็นชัด เป็นครั้งเป็นคราว
เพื่อทวนล้นด้วยท่วงที ภาษาคำพูด
เหล่านี้ให้เด็กเห็นของที่พูดคิดออกไปโดย
เด่นชัดด้วยตนเอง และไม่พูดคิดๆ อย่าง
นั้นอีกเป็นอันขาด.

โดยนะเพราะอย่างนี้ ในช่วงเวลาตอน
บ่าย เด็กมักจะเห็นขย้อขย่น เพราะได้คิด
มาตลอดวัน และถึงแม้ที่เรียนจะสนุก
ฉะฉาน บางทีก็มีการหัวเราะหัวอก ๆ และ
แสดงความไม่ตั้งใจเรียน เช่นขย้อไป
โทษเด็ก ก็เด็ก หรือเขียนเด็กเลย ไม่
มีประโยชน์ ควรจะหาวิธีแก้ทางอื่นจะดีกว่า
ธรรมชาติเด็กต้องการความพักผ่อน
มาก เมื่อได้ทำงานมาตลอดวันเช่นนั้นก็
เป็นธรรมชาติอยู่เอง ที่จะต้อง รู้สึกเห็นค

เหนื่อย และแม้จะตั้งใจอย่างไรก็ตาม
ความ เหน็ดเหนื่อย ก็ ครอบงำ จน ถึงความ
ง่วงเหงาหาวนอนไม่ไหว ก็อุปแปรว่า
ร่างกายของเด็กต้องการจะพักผ่อนจริงๆ.

ในตอนบ่ายเช่นนี้ข้าพเจ้ามักจะใช้ วิ
เล่นให้มาก ๆ หรือใช้ วิ ออกเปลี่ยน
แปลงอิริยาบถเป็นการปลุกตัว เช่นออก
คำสั่งต่าง ๆ ให้ทำพร้อมกันทั้งชั้น และ
มีการคุมเชิง ควบคุมไหวพริบก้นบ้าง
เช่น ข้าพเจ้าออกคำสั่ง Stand up! Sit
down! Stand up! Stand up! — — —
แกั่งออกคำสั่งบางแห่งซ้ำกัน สอง หน
เพื่อทดลองไหวพริบเด็ก และเพื่อให้เด็ก
ใช้ความระมัดระวังยิ่งขึ้น เด็กบางคนนั่ง
ลง แต่ครั้นแล้วก็ยืนขึ้นดังเดิม เด็กพา
กันฮ่าครัน ชอบใจ.

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องเรียกเด็กออก
มาหน้าชั้น แล้วเข้าไปที่ประตูซึ่งกำลังเปิด
อยู่ บอกว่า Open the door! เด็กเดินตรง
เข้าไปเปิดประตู คนอื่นฮ่าครัน รู้ว่าผิด
กันเอง เด็กคนหนึ่งรู้ผิดโดยข้าพเจ้า

ไม่ต้องบอก วันเปิดประตูใหม่ แล้ว
แสดงหน้ากระแวงระแวก แสดงว่าเป็นมาก.
ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเรียกเด็กคนหนึ่งให้ดู

This is the shoe! — What is this? — This
is the shoe. ข้าพเจ้าต้องเรียกเด็กคน
หนึ่งออกมา ข้าพเจ้าพูดว่า Show your
shoe! เด็กคนนั้นไม่เอ่อก แต่ยกเท้า
ขึ้น คนอื่น ๆ ฮ่าครัน ชอบใจ เด็กคน
นั้นรู้ผิดครันมา แกว่า I have no shoe!

แสดงว่าไหวพริบกับความฉลาดของเด็ก
มากจนทุกที ความแน่นอนในใจมีมาก
ขึ้น ไม่เหมือนแต่ก่อน พอข้าพเจ้ามอง
หน้าเขาดังหนอยก็รักแต่ประโยชน์ที่ถูก
อยู่แล้วให้เป็นผิดไปอีก แต่สำหรับ
คราวหลัง ๆ เด็กบอกว่าแน่นเป็นแน่ ถ้า
ว่าถูกแล้ว จะไปช่วยอย่างไรก็ไม่ไป ทำ
ให้ข้าพเจ้าถนัดนักเรียนมัธยมหกคนหนึ่ง
พอข้าพเจ้าถามว่า เขาไปโรงเรียนว่า
อะไร เด็กคนนั้นตอบว่า He goes to
school. พอข้าพเจ้าขำครันของว่า หา!
ทำไมจึงเต็มตัว ะอะไรแน่? เด็กคน

นักเรียนคนหนึ่ง He go to school ขอรบ น
แสดงให้เห็นว่า ผิดกันไกลกับนักเรียน
ชุดใหม่ที่ถูกตั้งต้นอบรมอย่างแบบใหม่
กันเดี๋ยวนี้.

ความสนใจในการเรียนของนักเรียน
มีทุกหนทุกแห่งแม้แต่คนออกเวลาเรียน ซึ่ง
แต่ก่อนแต่ไหนแต่ไรไม่เคยมีกันมา ก็
ถ้าฟังความกวดขันควบคุมดูแลของครู
แล้ว ก็เอาเรื่องอะไรไม่ได้ มีแต่เพียง
เห็นการเรียนเท่านั้น แต่เด็กชุดใหม่นี้ตรง
กันข้าม แม้แต่พินทุพินคาไปแล้วจิตต์
ใจก็ยังคงสนใจอยู่กับการเรียนนั่นเอง
โดยไม่มีใครไปบังคับ ผู้ปกครองเด็ก
คนหนึ่งเล่าว่า เด็กของเขาในชั้นของชาติ
นี้คิดแปลกไปจากเดิมมากทีเดียว ชัก
พูดภาษาอังกฤษน้ำลายเป็นฟองฟอก พอ
เจอะหน้ากันถึงสองคนก็ชักคุยภาษาอัง
กฤษ คุยอวดภูมิกันเป็นจำระหวัดทีเดียว
ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยเคย.

และตั้งแต่ต้น มาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้
นักเรียนไม่เคยแปลเลย ถึงถึงการแปล

ตลอดหมด และยังกว่านั้น ชะนาคจะพูด
อะไรก็พูดตรงไปตรงมาโดยไม่ต้องแปล
ก็เขียยังกว่าคนที่แปลเก้ง ๆ คึงดิบเท่าอีก
เพราะเห็นอะไรก็อะไรกันเป็นภาษาอังกฤษ
มองเห็นคำอังกฤษตรง ๆ ตัว โดย
ไม่ต้องนึกว่าภาษาไทยเขาจะว่าอย่างไร
เลย และข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยให้นักเรียน
แปลสักที ถ้าเข้าใจกันแล้วก็แล้วกัน
เป็นอันใช้ได้ ไม่ต้องแปลให้เสียเวลา.

ข้าพเจ้า พยายาม ส่งเสริม ด้วยวิธี
ต่าง ๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ ก็เพื่อให้
ลืมภาษาไทยในชั่วโมงนั้นเสียชั่วคราว
โดยให้คิดนึกเป็นภาษาอังกฤษตลอด ไม่
ฝันว่าตนเองเป็นเด็กอังกฤษ เขาอย่าง
อังกฤษทุกอย่าง แม้แต่บางคนพูดซ้ำไป
ซ้ำพเจ้าก็คอยให้ว่า พูดเหมือนฝรั่งคิด
อย่าง (เด็กชากรัน) ข้าพเจ้าถามประ
โยคเดียวกันแต่เร็วยิ่งขึ้นตามลำดับ รับ
ชื่อนักคนโน้นคนนั้นโดยรวดเร็วอย่างกระ
ทันหัน การกระทำเช่นนั้นทำให้เด็กตอบ
เร็วตามคำถาม ของ ข้าพเจ้า เป็นลำดับ

การพูดภาษาอังกฤษคล่องขึ้น และเป็น
การพูดอย่างคนอังกฤษจะพูดกัน อย่าง
ธรรมดาที่เขาพูดกัน เด็กเองก็สนใจที่จะ
กระทำตนเองให้เป็นฝรั่งมาก และรู้สึก
ภาคภูมิใจ ที่ตนเอง สามารถที่จะพูดเร็ว
อย่างฝรั่งจริง ๆ ได้.

เด็กไปดูภาพเมืองฝรั่ง

วันหนึ่งเป็นวันเสาร์ ข้าพเจ้าถาม
นักเรียนว่าพรุ่งนี้ใครอยากจะไปบ้านฉัน
บ้าง ฉันจะให้ดูเมืองนอก ให้มาพร้อม
กันที่บ้านเวลา ๑๐.๐๐ น.

รุ่งขึ้นเด็กบางคนรีบมาแต่ ๙.๐๐ น.
ข้าพเจ้าหยิบเอาหนังสือภาพอังกฤษ
Illustrated London News ออกมาให้ดู
เขาทั้งหลายดูอย่างเงิบกริบเรียบร้อย ไม่
ก้อความว่าคำอะไรให้เลย เขามีความ
พอใจในรูปเมืองนอกเหล่านั้นมาก ในใจ
คงได้ฝันถึงเมืองนอกยิ่งขึ้น เพราะได้
เห็นตึกงามบ้านช่องเมืองนอก และภา-

ษาอังกฤษเขียนกำกับไว้ข้างใต้ทุกหนทุก
แห่ง และคงอยากจะเรียนภาษาอังกฤษ
มากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าแนะนำให้เขาเลือกรูป
ที่เขาชอบใจไว้ และเขียนหนังสืออังกฤษ
กำกับไว้ ได้ภาพด้วย ระบายสีให้งดงาม
หลายคนชอบเขียนรูป Aeroplane บ้าง

คน ชอบเขียนรูป An English Woman

คนหนึ่งเขียนรูป 'He is singing' ต้อง

หรือบางคนเขียนรูปคนว่ายน้ำ 'He is

swimming' ต้องคนเขียนรูป Motor car

คนหนึ่งเขียนรูป 'Monument' อีกคน

หนึ่งเขียนรูป 'A Dunlop Tyre' บางคน

เลือกรูปอะไรก็เถอะไรก็ได้เต็มสติปัญญาเขียน

ไม่รู้ว่าเห็นอะไรอยากจะบอกเขาไว้ทั้งนั้น

เด็กมาในวันนั้นทั้งสิ้น ๑๒ คน คน

อื่นๆเข้าใจว่าคงจะคิดจะกลับบ้าน หรือ

เกี่ยวกับคั้งรับใช้ด้วยผู้ปกครอง พวก

เด็กพากันกลับบ้านประมาณ ๑๓.๐๐ น.

แต่อีกต้องคนไม่ยอมกลับบ้าน เปิดอะไร

ก็เถอะไรอยู่จนเกือบ ๑๕.๐๐ น. จึงค่อย

กลับบ้านกัน แต่คงว่าความสนใจและ

ความเข้าใจมีมากเหลือเกิน ไม่รู้จักเบ้อ
วันยังค่ำ เมืองนอกมันเป็นอย่างนี้เอง
นำเรียนภาษาอังกฤษ คนที่รู้ภาษาอังกฤษ
นี้ช่างเป็นคนวิเศษเฉียนักกระไร!

บ้ายทวหนึ่งสี่

ข้าพเจ้าทำบ้ายตัวอักษรโตๆบนกระ-
ดาษแข็งชนชดหนึ่ง มีคำจำพวกเหล่านี้

This is the door. This is a black-board.
We learn English. The hat is on the
wall. This is an elephant. (มีรูปช้าง
ประกอบ) This is Siam; (มีรูปแผนที่
สยามอย่างหยาบๆอยู่ข้างๆ) We are
Siamese. This is the ass. This is a dirty
book. This is a lazy boy. We are
school-boys.

บ้ายเหล่านี้ข้าพเจ้านำเอาไปโรงเรียน
เพื่อจะบอกตะปูติดไว้ข้างฝาในชั้น ข้าพ-
เจ้าเอาบ้าย This is the door ขึ้นมา
ให้นักเรียนดู ไม่พูดอะไรทั้งหมก ให้

เขาอ่านในใจเขาเอง และถามความเห็น
ว่าเราจะติดได้ที่ตรงไหนดี นักเรียน
ลงความเห็นว่าจะติดได้ที่ตรงประตู
ข้าพเจ้าจึงเอาติดไว้ตรงนั้น ในห้องมี
หมวกแขวนอยู่กับข้างฝาใบหนึ่ง ข้าพ-
เจ้าหยิบบ้าย "The hat is on the wall"
มาขึ้น นั่งเขียนอักษรหนึ่งพอเขาอ่าน
ตลอดแล้วถามว่า อันนี้ละ หาดายคน
ออกความเห็นให้ ติดไว้กับฝาผนังพร้อม
กัน คนหนึ่งให้เขาไปติดไว้ที่ตรงเพดาน
หมวก ข้าพเจ้าหยิบบ้ายอันหนึ่ง "This
is Siam; We are Siamese" ขึ้นมา ใคร
รู้จัก Siam แล้วบ้าง ทุก คน ยกมือ
ข้าพเจ้าไม่ให้แปลเพราะไม่ต้องการให้
แปล กลับถามว่า "What are you?"
"We are Siamese" - "I am Siamese."

นักเรียนทำบ้ายกันเอง

ในวันนั้นเราได้เรียนกันถึงเรื่อง This
is a field. There are flowers in the field.

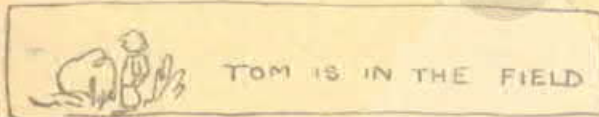
The train is far from the field. Tom is in the field. This is Tom and his friend. One flower has fallen in the water. เมื่อได้พูดกันพอควรถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงแนะนำให้นักเรียนทุกคนเขียนบ้าง อย่างข้าพเจ้าบ้าง เลือกลงเขียนเอาตามที่ใครเรียนมาจนคนละอันสองอัน แล้วเขียนภาพประกอบตัวหนังสือที่เขียนนั้นด้วยจะได้เอามาปักกันให้เต็มห้อง ทั้งนี้เพื่อจะได้สอบสวนดูจากรูปภาพที่ประกอบนั้นว่าตรงกับตัวหนังสือที่เขียนหรือไม่ และนักเรียนเข้าใจจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าถามความสมัครใจใครจะไปเขียนมาบ้าง สำหรับคราวหน้า ทุกคนยกมือขึ้นจะเห็นได้ว่าเป็นการกล่าวหน้าแก่การเรียนของเด็กแล้ว แต่ก่อนนั้นต้องให้การบ้านกัน ต้องกะให้ทำกัน แต่มาบัดนี้นักเรียนอยากจะทำการบ้านกันเองเสียแล้ว ครูไม่ต้องสั่งให้ทำเหมือนแต่ก่อน และเด็กมีอะไรก็พูดกันอย่างตรงๆ ไม่ต้องอ้อม

แถม ตรงไปตรงมาอย่างเก่งกล้าทีเดียว ข้าพเจ้าจึงลองถามว่าใครจะเขียน มากี่แผ่น บางคนสองแผ่น บางคนสามแผ่น บางคนสี่แผ่น! มีคนหนึ่งตอบว่าหนึ่งแผ่น ข้าพเจ้าจึงทำท่าทางตกใจว่าหา! อย่างไรกัน คนอื่นเขาจะทำกันคนละห้าแผ่นหกแผ่นทั้งนั้น เขานะจะทำเพียงแผ่นเดียว ข้าพเจ้าหันหน้าไปร้องถามคนอื่นว่า "What is this?" เด็กก็โหดทันตอบว่า "This is a lazy boy!" ข้าพเจ้าลองถามใหม่เลยตอบว่าสามแผ่น ไม่ยอมน้อยหน้าคนอื่น!

พอถึงคราวหน้าเด็กเขาจะมาดังกัน คนละสองแผ่นสามแผ่นทุกคน นอกจากคนหนึ่งจะเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ ไม่ได้ทำมา ดูเหลือวิสัยที่จะอธิบายได้จากสภาพการณ์ที่แล้วๆ มา เพราะคนอื่นข้าพเจ้าไม่ได้บังคับก็ทำกันคนละหลายๆ แผ่นทุกคน ข้าพเจ้าจึงเอามาย "This is a lazy boy." มาชวนคอ คนอื่นชอบใจ และคำว่า lazy boy เด็กก็คิดพูดปาก

ไปอยู่ไม่ถ่มอีกเลย แล้วเจ้าคนนั้นก็
ไม่กล้าที่จะกระทำคนให้คนอื่นดูถูกได้อีก
เช่นนี้ หน้าตาซัดตไปทันที.

รูปภาพที่เด็กเอามาตั้ง แสดงความ
พยายามกันมากที่สุดทีเดียว บางรูปบรรยายถึง
สงครามสะอาดเรียบร้อยดีจริง ๆ บางคน
เห็นเขาก็อึ้งงันไม่ได้ แม้แต่เขียนรูปไม่
เป็นก็ยังพยายามกับเขาอย่างเต็มที่.



ข้าพเจ้าเขาสรุปเหตุการณ์ทั้งหมดที่คิดได้
บนผืนผ้าใบในห้องของเขา เพื่อเป็นการ
ให้ ได้เห็นและดูกันทั่ว ๆ เป็นการแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็น ความเห็น และความรู้
ให้ติดหูติดตากันไปหมดทุกคน เพราะ
เด็กกันมา ประโยชน์ดี ๆ กันทั้งนั้น
และ รูปภาพที่ประกอบ ก็ชวนให้ คิดให้
นึกอีกมากมาย เป็นการเรียนเข้าใจ
ภาษาอังกฤษกันอย่างติดหูติดตาทีเดียว
เพราะ บางรูป เมื่อเห็น แล้ว ต้อง หัวเราะ

และบางรูปก็ขบขันความพยายามของเด็ก
ไม่ได้.

การแก้เด็กที่ช้า

และเด็กที่ไม่ตอบ ในชั้น

ในชั้นที่เด็กอยู่ด้วยกันมาก ๆ เช่นนี้
ย่อม เป็นธรรมดาของใจ ที่จะต้องมีเด็ก
บางคน ที่ท้อ กว่า เพื่อน ไม่ค่อย
คิด ไม่ค่อยนึก ไม่ค่อยพูด หรือ
ตอบ มัวนั่งเฉย ๆ อยู่ หรือ คิด

ช้าไปไม่ทันเพื่อน เลยนั่งเฉย ๆ อยู่
พอข้าพเจ้าถึงแก่ เห็นคนไหน นั่งเฉย ๆ จน
เกินควรก็พยายาม หา ทาง ที่จะ แก่ ไร
เด็กคน นั้นชื่อนายเอิบ เป็น คน ที่ ฉลาด
ถึง กว่าเพื่อน และ ข้าพเจ้า ถึงแก่ เห็น
ไม่ตอบ อยู่มานานแล้ว จึงลอง เร่งระดม
คำถามไปทางนายเอิบ หนัก ๆ เข้าไม่
ตอบ เพราะนายเอิบเคยต่อการไม่คิด
เฉย ๆ แล้ว ข้าพเจ้าจึงหันไปถามความเห็น
คนอื่นว่า "What is this?" คนหนึ่งให้

ความเห็นว่า "This is a boy." ข้าพเจ้า
 ร้องอย่างประหลาดใจว่า "This? A boy?"
 อีกคนหนึ่งบอกว่า "This is a dog." ข้า-
 พเจ้าร้องว่า เอ๊ะ! ไปเที่ยวได้ว่ะเขา
 อย่างนั้นโคหรือ อีกคนหนึ่งจึงตอบว่า
 "This is an ass." เราจึงร้องเรียกนาย
 เอ็มว่า "This is the ass." ตั้งแต่นั้นมา
 ด้วยเหตุอัน ข้าพเจ้าคอยสังเกตนาย
 เอ็มว่าจะคอยยังชั่วช่นบ้างไหม ดังเกิด
 เห็นพยายามกักขัง จะแก้ตัวให้ได้ จน
 กระทั่งนายเอ็มตอบได้ก่อนคนอื่นบ่อยๆ
 ข้าพเจ้าจึงร้องท้วงจนที่ยังไม่ ยกมือว่า
 เอ๊ะ! นายเอ็มตอบก่อนเธอเสียแล้ว
 ใช่มั้ยล่ะ ตอนนั้นนายเอ็มกลับพยายาม
 หนักขึ้น ด้วยความพอใจ และด้วยความ
 กระตือรือร้น ส่วนเด็กคนอื่นก็ไม่ยอมที่
 จะยกมือที่หลังนายเอ็ม จึงเกิดเป็นการ
 ชิงกันตอบทั้งชนชั้นอีก.

ถ้าข้าพเจ้าปล่อยนายเอ็มเสียแต่แรก
 ไม่กระตือรือร้นอะไร ผลก็จะร้ายแรงคือช่น
 มาก เพราะนานไปนายเอ็มก็จะดำดั่ง

จนตามใครๆ ในชั้นไม่ทัน การอธิบาย
 ในชั้นต่อๆ ไปก็จะยากสำหรับครูผู้สอน
 มากจนตามลำดับ.

การแก้เด็กที่ไม่ค่อยจะตอบ โดยอีกวิธีหนึ่ง

เนื่องจากเรื่องช่นนายเอ็มนั้น
 เด็กน้อยจะมีกระตือรือร้น ข้าพเจ้าทำวิธี
 อีกวิธีหนึ่งเข้ามาใช้ ในชั้นคือ ใครตอบ
 เป็นคนดำดั่งที่สุดในชั้น (คือยกมือที่
 ห้อยเพื่อน) บอกว่าจะเอามาหน้าชั้น
 แล้วเอามาย "This is the ass." แล้ววนคอ
 พอดีเด็กคนหนึ่งถูกโดนเข้า ทุกคนในชั้น
 ชอบใจ เด็กคนนั้นหน้าม้อย แต่ไม่ถูก
 โดนอีกเป็นครั้งที่สอง เมื่อใครยกมือซ้ำที่
 ดุจอีกก็ต้องมาแทนนายคนที่ถูกทำโทษนั้น
 ตอนนั้นเด็กกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้นอีก แต่ครูต้อง
 ระวังอย่าทำโทษให้พรวดพราดไป การทำ
 โทษต้องให้ช่นที่สุด มีช่นที่หลังเด็ก
 จะเห็นเป็นของธรรมดาไปเสีย การทำ

โทษก็จะไม่ยังประโยชน์อันใดให้แก่ครู และนักเรียนได้ต่อไป และครูจะลำบากใจต่อไปในภายหลัง เพราะถ้านักเรียนไม่ยอมหรือไม่พยายามปฏิบัติตามแต่ก็จะหาวิธีมาแก้ไขได้อีกยาก ถ้าวิธีทำโทษไม่เต็มเต็งแล้ว ตามธรรมชาติเจ้าเขาเด็กที่เห็น ไม่ชอบ ไม่พยายามก็จริง ๆ เข้าหาหลบหนี คือหลบหนี จับมา หนำซ้ำเขาบ๊วยคลั่งคลอ เพราะตามธรรมชาติเด็กไม่คนใดคนหนึ่งก็ต้องยอมตัวหลังกอดว่าเพื่อนอยู่แล้ว ถึงจะให้เรื่อป่านใดก็ตาม และถ้ายอมของเราเป็นการแสดงว่าเขาได้ ใจหัดสมของของเขาให้ทำงานไปตามความประสงค์ของครูแต่ก็เหมือนกัน ไม่ควร จะหาเรื่อง มาแกล้ง ประจานกันให้หน้าดำในภายหลัง เขาแต่คนที่ไม่ไหวจริง ๆ พอเป็นเยี่ยงอย่างให้คนอื่นหวาดหวั่นก็พอแล้ว เมื่อความหวาดหวั่นระคายใจบังเกิดขึ้นแล้วก็ควรหยุดการประจานกันเช่นนั้นได้ชั่วคราว จนกว่าจะเกิดมีเด็กที่ไม่เอาถำจริง ๆ เกิด

ขึ้นในชั้นใหม่อีก เพราะจุดประสงค์ของเราจะแก้คนที่ผิดจริง ๆ ต่างหาก หาใช่หว่านเสียจนรอบตัวจนเป็นของธรรมดาไม่.

การทำโทษเช่นนั้น เป็นการทำโทษทางใจ ทรมาณใจให้มีความมานะยังขึ้นหาใช่เพื่อ ให้ได้รับ ความเจ็บ ปวดไม่ เพราะฉะนั้นจึงได้ผลดีกว่าไม่เรื่อ และประโยชน์ที่นักเรียนจะจำได้อย่างไม่ลืมเลย เป็น อันขาด " This is the ass. " " This is the lazy boy. " " This is the dirty book. "

๒๘.๕. การแก้เด็กที่ทำงานสกปรก

การแก้เด็กที่ทำงานสกปรก ไม่เรื่อ ร้อย อย่างดี เพราะว่าขาดความระมัดระวังก็เช่นเดียวกัน อาจจะทำโทษทางใจได้เหมือนกัน ข้าราชการให้หัวหน้าแถวเป็นผู้ดำเนินการพิจารณากันเอง เขาสมมุติสกปรกที่สุดในแถวของตนมาคนหนึ่งทุก

แถว แล้วให้มาพิจารณาระหว่างกันเอง
ว่าใครดังปรกที่สุด การกระทำเช่นนี้ ผล
หักเค็กให้วิจารณ์เขาเอง เห็นผิดและถูก
เขาเองอย่างแจ่มแจ้ง คิดว่าทศวรรษธิ-
บายจนคอแทบเสียวอีก ข้าพเจ้าเห็นครู
อธิบายถึงความสะอาดจนเสียงแห้งเสียง
แหบ ก็หาเห็นนักเรียนทำงานสะอาดจน
ไม่ การที่ทำงานได้ผลดีมาก นักเรียน
รู้สึกดีใจของตนเอง เห็นกับตนเองว่า
สะอาดอย่างไร ดังปรกอย่างไร คนที่
ดังปรกถูกร้องเรียกมาหน้าชั้น เขามายืน
แถวหน้า "This is a dirty boy." เด็กเป็น
คนบอกข้าพเจ้า แล้วเอาสมุดของเขา
มาคอกคอกข้างฝาพร้อมทั้งบ้าย "This is a
dirty book." เด็กคนนั้นไม่กล้าทำงานดัง-
ปรกอีก และคนอื่นก็ไม่กล้าเหมือนกัน.

การร้องเพลง

เด็กในชั้นสนใจในการที่จะร้องเพลง
ภาษาอังกฤษมาก พอข้าพเจ้าให้ครูคน

ครูร้องให้ฟังบทหนึ่ง มองดู เห็นหน้าตา
ยิ้มแย้มอยากจะร้องกันบ้างทุกคน บาง
คนพยายามร้องตาม แต่ยังจำคำไม่ได้
ยังอ่านคำไม่ออก และยังไม่เข้าใจความ
หมาย แต่ข้าพเจ้าให้ครูคนครูร้องให้ฟัง
พอเป็นการตั้งแต่มีกำดั่งน้ำใจเข้าใจกัน
พอเป็นรากฐานที่จะเร้าให้เด็กอ่านโคลง
เข้าใจโคลง และท่องโคลงอันนั้นต่อไป.

ข้าพเจ้าได้ โคลงมาชุดหนึ่ง ซึ่งเด็ก
Kindergarten ในอังกฤษร้องกัน คำในนั้น
ไม่ยากเกินไปสำหรับเด็กที่เรียนตามแบบ
Direct Method นี้ และไม่เหลืออวัยวะให้
เข้าใจกันโดยวิธีสนทนาตามแบบ Direct
Method ได้:-

"All the baby plants are sleeping,
sleeping,

Daffodil and snowdrop white,

Very quiet they are keeping, keeping;

Tucked away far out of sight.

ข้าพเจ้าหักให้อ่าน หักพูดเพื่อให้
เข้าใจความหมาย เปรียบ daffodil กับ

snowdon ให้อยู่ ให้ไปหา plants กับ baby plants มาดูกัน บอกให้ sleep, บอกให้ keep quiet, บอกให้ talk. บอกให้ took away far out of sight เด็กทำตาม คำสั่งได้หมดจนเป็นที่เข้าใจความหมาย ของโคลงกันได้ดี โดยไม่ต้องแปลให้ฟัง เด็กเด็กก็ไปท่องเนื้อหา เพื่อจะได้มาร้อง เพลงกันต่อไป.

นับว่าได้ผลดีมาก เพราะเด็กก็ได้ เรียนคำใหม่เพิ่มขึ้นอีกหลายคน และตาม เจดียง บันไดโรงเรียน จะเห็นเด็กร้อง เพลงกันทุกหนทุกแห่ง "All the baby plants—" แสดงว่า เป็น ที่พอใจ ของ เด็กมาก.

การเล่นละคร

การเล่นละครก็เป็นส่วนหนึ่งของการ เรียนภาษาอังกฤษเหมือนกัน เมื่อเด็ก นักเรียนชุดนี้เรียนภาษาอังกฤษไปได้พอ ประมาณแล้ว ข้าพเจ้าก็ผูกเรื่องภาษา

อังกฤษง่าย ๆ ขึ้นเรื่องหนึ่ง โดยใช้คำพูด ที่เด็กรู้แล้วทั้งนั้น ประโยคง่าย ๆ Tenses และไวยากรณ์อย่างง่าย ถึงจะมีคำใหม่ ที่เด็กยังไม่ทราบก็เพียงเล็กน้อย พอจะ เรียนเข้าใจได้ ในเวลานั้น ชื่อเรื่องว่า "Puss in Boots" เป็นเรื่องไม่ดูยาวเท่าไรนัก ทำได้ตอบกันเป็นฉาก ๆ อย่างบทละคร ประมาณ ๕ หน้ากระดาษฟุดส์แคปอย่าง เขียนเว้นบันทึก.

เมื่อนักเรียนทราบว่าเราจะเล่นละคร เป็นภาษาอังกฤษ ก็บันทึกกันค่อนข้าง ยิง ที่แรกก็ให้เขาอ่านจนถูกต้องโดย คลอด แล้วร้องเรียกออกมาหน้าชั้นของ ดำคน แล้วละครให้คนอื่นดู ผลคือให้ คนอื่นเล่นบ้าง.

ต่อไปข้าพเจ้าลงทุนให้เขาตัดกางเกง ใหม่เทียมดีดติดคาง ๆ เพราะแพรว ค้อนราคาก็ถูก ไม่น่าเสียตาย และด้วย คี่ มาให้เขาได้กินเวลาเล่น คู่เป็นของ จริง ๆ จึง ๆ ยิงขึ้น เพิ่มความตื่นเต้นและ ความกระตือรือร้นให้เด็กมากขึ้น และ

เห็น เป็น ของ ดนุก ดนาก และ เข้าใจดี
ยังขึ้น.

เช่น ราชเจ้าส่งเสริมในชั้นอื่นๆ โดย
คัดลอกไปด้วย เพราะเห็นว่ามีประโยชน์
หลายประการ.

๑. หัดให้เด็กกล้าพูด ชื่นและกล้า
บอกการพูดเข้า.

๒. หัดให้เด็กฟังกัน ชื่นต่อการฟัง
และเข้าใจยิ่งขึ้น.

๓. ส่งเสริมให้ความเข้าใจดีขึ้น
เพราะเวลาพูดอะไรก็ต้องทำท่าทางและมี
มือไปช่วย.

๔. ส่งเสริมให้สนใจและกระตือรือ
ร้น ไม่เบื่อ.

๕. เป็นการเปลี่ยนอิริยาบถ ใน
ขณะที่เด็กอาจจะร้องไห้หงว้างนอนได้.

๖. หัดให้ภาษาเป็น ของจริงของ จัง
มีชีวิตจิตใจยิ่งขึ้น.

๗. เป็นการหัดใช้คำ ประโยค
และจำนวนที่เรียนแล้วๆมา ทำให้ความ
เคยชินและความทรงจำแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น.

ตัวอย่างการเตรียมบทละครจาก

หนังสือสำหรับเด็กเรียนมาแล้ว

(ตัดแปลงจากความเรียง ให้เป็น
บทละครสำหรับเด็กเล่นกัน)

ผู้ที่จะดูให้เข้าใจตัวละครเขาหนังสือ

ผดเมฆศรีศเคศวร ชื่นมา เปรียบเทียบดู
ด้วย จาก New Method Reader เล่ม ๒
สำหรับ นักเรียน ชั้น มัธยม ปีที่ ๓ เรื่อง

" The Sleeping Princess " หน้า ๑๓-๒๒.

ควรเรียนให้เข้าใจจุดคัดลอกเรื่อง
เสียก่อน แล้วครูจึงเขาเรื่องเดียวกัน ใช้
คำพูดและเนื้อเรื่องอย่างในหนังสืออ่าน
จริง ๆ มาดัดแปลงผูกเป็นบทละครขึ้น.

ACT I. Scene I.

(Enter the fairies)

FIRST FAIRY : The Queen has a child.

SECOND FAIRY : She has always wanted
to have one.

THIRD FAIRY : Yes, and I do think

that she will be very happy, now that she has a child.

SECOND FAIRY: Now comes some-one.
(Enters the King).

KING: My beautiful fairies.
The Queen has a child.
Do come to the house
and see our new little girl.

FIRST FAIRY: We are very glad: we
will come to-day.

SECOND FAIRY: The old fairy is away
on a journey, but we
three can all go.
(They all go out).

ACT I. Scene II.

(In the Royal Palace.
Enter the King, the
Queen and their
daughter.)

THE KING: Come here, my child.

THE PRINCESS: Good Morning, Father.

THE KING: Good Morning, My
Child. Now, you be
good little girl, and go
out and dress yourself
nicely. The fairies are
coming to see you to-
day. You must be
polite to them, won't
you, my child?

PRINCESS: Yes, Father. (She goes
out).

QUEEN: I am so happy

KING: So am I.

(Enter the fairies.

After a moment enters
also the princess, beau-
tifully dressed.)

FIRST FAIRY: So this is your little
daughter.
(She goes to embrace
her).

SECOND FAIRY: Isn't she so beautiful!

THIRD FAIRY: Isn't she so nice!
(All go to embrace
her.)

FIRST FAIRY: Then let us all bless
her! I give her this
good thing that she
shall have riches.

SECOND FAIRY: I give her this good
thing that she shall be-
come a brave woman.

THIRD FAIRY: I give her this good
thing that she shall be-
come a good woman.
(All kiss her after the
blessing. The King and
the Queen look so
happy. Then enters an
old ugly fairy. She is
a very wicked fairy.)

OLD FAIRY: The King went to all
the fairies but he did
not come to me, so I
shall give the child
some bad thing. She
shall have riches; she
shall become brave;
she shall, become good.
But when she is a
woman, she shall prick
her hand with a needle,
and die. (She goes out.)
THE KING: (He is so terrified.)

The poor girl shall not die. Can you not help me? Say that she shall not die!

FIRST FAIRY: We cannot help you. What the bad fairy has said will come. Your child will prick her hand with a needle; but she shall not die. She shall sleep for many years. Then a King's son shall come and kiss her. And she will awake. He shall wake her with a kiss.
(The fairies all go out.)

ACT I. Scene III.

(The King, the Queen, the Princess. They all look very unhappy. They are all silent. After a moment—)

THE KING: My Minister!
(Enters the Minister.)
MINISTER: Yes, Your Majesty.
THE KING: Go and bring me all the needles that are in the house, and throw all of them into the river. See that no needle comes into this house. See that no man and no woman brings a needle near my child. I shall kill them if they bring a

needle near her.
MINISTER: Yes, Your Majesty.
(They all go out.)

ACT II. Scene I.

(The Princess has now become young and beautiful. She goes about in all the rooms until she comes to one room. She knocks—)

PRINCESS: Open the door! Open the door!
(The door opens. She goes in. An old woman is sitting near a table.)
PRINCESS: What are you doing?
OLD WOMAN: I am making something.
PRINCESS: What are you making?
OLD WOMAN: I am making some clothes.
PRINCESS: What is that in your hand?
OLD WOMAN: That is the cloth.
PRINCESS: No, what is that in your other hand?
OLD WOMAN: That? That is a needle.
PRINCESS: Give me the needle; I want to see it. I have not seen a needle. I do not know what a needle is.
OLD WOMAN: Have you not seen a needle? How can that be? You have seen many needles. Needles are seen in all houses.
(The Old Woman gives the needle to the

PRINCESS

Princess.)

Give me the cloth. I want to make clothes. (The Old Woman gives the cloth to the Princess. The Princess pricks her hand and falls asleep. Study sections E and F, pp. 18, 19. A fairy enters and puts the Princess to bed. Everybody in the palace sleeps.)

marriage of our children.

(They all go out.)

THE END.

ACT III.

(Many years have now passed. Enters a prince looking for his lost father. It is in front of a thick forest. He penetrates to the palace of the Sleeping Princess. He sees all men sleeping, until he comes to the Princess herself. Study sections C, D, E, F, pp. 20-21. The Prince kisses the Princess. Then all wake up—).

THE QUEEN: What were you saying, My King? I fell asleep. (Then she notices a strange prince holding the hand of the Princess.)

THE PRINCE: I have come very far away to ask your daughter in marriage.

THE QUEEN: May you two be happy together.

THE KING: May you live long together.

THE QUEEN: Let us all go out and prepare for the happy

เมื่อได้เห็นตัวอย่างอันนี้แล้ว ขอให้
นักดูให้ คำนึงกัน ในหนังสือเรียนอาจ
จะคิดแปลงบ้างเล็กน้อยให้เป็นบทละคร
ได้ทั้งนั้น และบางแห่งก็เป็นบทละครได้
ไว้มากทีเดียว เช่น Hansel & Gretel ใน
หนังสือนิเวศกริตเตอร์ เล่ม ๓ สำหรับ
เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เป็นต้น.

การแสดงละคร ในวชิรวิทย์ปดาลัย

พอบอกว่า เด็กจะต้อง เล่น ละคร ให้
ประชาชนดูปดาลัย จะมีแรงเหวี่ยง
ราชการทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดมา
ทักไป พร้อมทั้งข้าหลวงประจำจังหวัด
ด้วย เด็กพากันกระวีกระวาดอยากจะได้
อวดฝีมือกันใหญ่ การเล่นละครนับว่า
เป็นของสนุกมานานมาก และผลของการ
แสดงก็เป็นที่พอใจจริง ๆ เพราะเด็กดี

เล็กๆ เบี้ยวๆ ออกมาแสดงละคร ร้องเพลงเป็นภาษาอังกฤษ อย่างใจจืดใจจ่อ จนเป็นที่ประหลาดใจของบรรดาครู และผู้ทัศนังหลาย โดยที่มีไต้คาดหมายเลยว่าเด็กตัวเล็กจิ๋วเช่นนั้นจะออกมาพูดภาษาอังกฤษกันได้อย่างไรกัน ทำให้เด็กชั้นสูงๆ และแม่แต่ผู้ใหญ่นั่งตั่งไปตามกัน มองเห็นการรุดก้าหน้าของการศึกษา ทำเกียรติของโรงเรียนให้ด้อยชั้น และมีชื่อเสียงในวิชาการของโรงเรียนยิ่งขึ้น กว่าแต่ก่อนใน การที่จะสนับสนุนต่อไป.

อุปกรณ์อื่น ๆ

อุปกรณ์อื่น ๆ ข้างเจ้าขอพูดรวมแต่ชั้นเท่านั้น ก็คือ ในห้องพิเศษของโรงเรียนห้องหนึ่ง ข้างเจ้าจัดเป็นห้องพิเศษ

สำหรับภาษาอื่น มีเครื่องเล่นบันทึกถึงภาษาอังกฤษ อยู่เสมอ ๆ ข้างซ้ายต่าง ๆ สุภาษิต คำโคลง รูปภาพมาจากอังกฤษ รูปดอกไม้ฝรั่ง รูปต้นไม้รูปสัตว์ (มีตัวอักษรบอกกำกับทั้งนั้น) แสตมป์ ไปรษณีย์ เหรียญตรา แผนที่ประเทศอังกฤษ รูปต่างๆ ที่เกี่ยวกับอังกฤษ ภาพไม้เลเซอร์ใหญ่ ๆ ที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ละคร Wall-Pictures และอื่นๆ อีกมากมาย แล้วแต่ความคิดของครูจะนำไป เพราะของชนิดนี้มีมากเหลือที่จะพรรณนาได้.

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยเอาหีบเสียงมาไว้ในห้องเรียน เป็นชนิด Linguaphone ชนิดร้องเพลง Folk-songs และแม่แต่ Jazz-band ก็มี นับว่าทำให้เด็กอยากเรียนภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น.

3-10-10





ESS

